

rokgre

TARZAN

Eksotična drama

To se lahko zgodi v vsaki džungli ...

Uprizoritvene pravice: SNG Drama Ljubljana do 2020

Osebe

Tarzan

Jane

Mike

Tarzan in Jane sta človeška sorta, Mike je hijena.

Človeka sta oblečena razmeram primerno v najnujnejše, kar nevsiljivo zakriva njune intimne predele in je razvidno živalskega izvora.

Hijena je v oprijeti beli majici s kratkimi rokavi in v kavbojkah, skozi katere mu iznad tazadnje visi rep.

1. dejanje

1. prizor

Tarzan, Jane

Zasilno bivališče v ogromni krošnji starodavnega evkalipta. Tarzan sedi na debeli veji in plete lijane. Jane se dolgočasi.

JANE: Tarzan.

TARZAN: Ja?

JANE: Jabolko bi.

TARZAN: Veš, da jih tukaj ni.

JANE *zamišljeno*: Hm ... nekoč jih sploh nisem marala. Bila so tako ... *Pomisli.*

plebejska. Zdaj pa se mi prav toži po njih.

Ni odziva.

JANE: Me poslušáš?

TARZAN: Ja, Jane. *Zavzeto plete.*

Tišina. Ona ga opazuje.

JANE: Lijana v spalnici je šla.

TARZAN: Spet?

JANE: Kako spet?

TARZAN: Prejšnji teden sem jo zamenjal.

JANE: Nisem jaz kriva, da se pretrgajo. Ubila bi se lahko.

TARZAN: Zakaj se pa meni nikdar ne pretrga?

JANE: Prosim?

TARZAN *spravljivo*: Brez skrbi, jo bom še danes zamenjal.

JANE: Kaj pleteš?

TARZAN: Gugalnico za Čito.

Jane ne reče nič, samo sitno cmokne. Tarzan jo pogleda.

TARZAN: Je kaj narobe?

JANE: Nič.

Tarzan plete naprej. Jane gleda proč. Čez čas.

JANE: Samo ...

TARZAN: Samo kaj?

JANE: Si meni kdaj kaj spletel?

TARZAN *utrujeno vzdihne*: A bova danes spet o tem? Čakaj!

Tarzan odloži pletenje, vstane in si da roko na uho ter prisluhne v daljavo.

JANE: Kaj je?

TARZAN: Mislim, da se mama tolče po prsih.

JANE *tišje sama zase zagodrnja*: Samo tega je še manjkalo.

TARZAN: Pst! *Poslušaj*. Sporoča, da pride.

JANE *razočarano*: Spet?

TARZAN: Kako spet? Saj je zdaj cel mesec ni bilo. A ni lepo, če naju obišče?

JANE: Ampak Tarzan, glej, to ni tvoja prava mama.

TARZAN *užaljeno*: Jane, ne bova spet o tem. Ti veš, da me je vzgojila kot svojega.

JANE: Ampak ... gorila je.

TARZAN: Kakšno zvezo ima naenkrat to? Od kdaj pa ti delaš razliko med živaljo in človekom? V naši hiši tega ni.

JANE: Misliš, na našem drevesu.

Za hip tišina.

JANE: V glavnem – ne mara me.

TARZAN: Daj no, kaj pa govoriš?

JANE: Seveda me ne. Vsakokrat privleče s sabo kakšno mlado gorilo in potem si tukaj obirata bolhe, jaz jima pa banane lupim. Po mojem nikoli ne bo prebolela, da si vzel človekinjo.

TARZAN: Obe se morata malo bolj potruditi.

JANE: Kaj, naj ji bolhe obiram?

TARZAN: Glej, Jane, nočem se kregati.

Tišina. Tarzan plete, Jane se kuja.

TARZAN: Nocoj greva z Mumbo malo ven.

JANE: Nikdar me ne vzameš s sabo.

TARZAN: Saj sem te, a ne? Pa te je skoraj piton zadavil in sem ga moral ubiti.

JANE: Nobene prijateljice nimam.

TARZAN: Sem jaz kriv, da sta se s Čito skregali?

JANE: Ti dobro veš, zakaj!

TARZAN: Saj ni bilo nič!

JANE: Gola paradira tu okoli!

TARZAN: Če je pa šimpanz!

JANE: Saj sem ji za rojstni dan podarila spodnjice, pa si jih je nataknila na glavo.

TARZAN: Najbrž ji model ni bil všeč.

JANE: A ti je povedala?

TARZAN: Nisem kriv, da se nisi naučila živalščine.

JANE: Če je pa tako težka. Ko bi obstajal vsaj kakšen slovar. Po prsih se ne morem tolč, me boli, tulit pa tudi ne znam. A zna mogoče ona ali pa tvoja mama eno samo besedo po naše?

TARZAN *prigovarjajoče*: Ljubica, Čita je šimpanz, že to, kar zna, je velik presežek.

JANE: Ja, vem, to kar naprej ponavljaš. Samo a niso šimpanzi najbolj inteligentni primati?

TARZAN: V džungli živi.

JANE: Saj midva tudi, pa ne kaževa svojih spolovil.

TARZAN *tišje, bolj zase*: Škoda, ja.

JANE *jezno očitajoče*: Ti boš pač vedno opica!

TARZAN: Joj, Jane, žival je, kaj bo žival s spodnjimi hlačami?

JANE: Potem naj si jih pa obleče vsaj med kosilom. Appetit mi jemlje!

TARZAN: Pa ne glej.

JANE *ljubosumno*: Sem videla, kako ti gledaš. Se budijo prijetni spomini, kaj?

TARZAN: Glej, Jane, ni treba bit nesramna. To je bil del mojega življenja.

JANE: Misliš, da je meni lahko? Čita je tvoja prva ljubezen.

TARZAN: Daj no, saj veš, da je to bilo že davno pred tvojim brodolomom.

JANE: Na živce mi gre, da se ves čas obeša po tebi.

TARZAN *izgubi potrpljenje*: Če je pa opica, mater!

Jane bruhne v jok.

TARZAN: Jane, ne joči, no. Samo prijatelja sva ostala.

JANE *skozi solze*: Saj ne jočem zato.

TARZAN: Zakaj pa?

JANE: In ti bi rad imel otroka v takšnem.

TARZAN: Čita je vmes že trikrat skotila.

JANE *besno*: Kaj ti meni to očitaš? Mi to očitaš?!

TARZAN: Ne. Samo rekel sem pač.

JANE: In kje zdaj so ti njeni pamži? No, kje?

Tarzan molči.

JANE: Dva je ubil divji lovec, eden je pa v živalskem vrtu.

TARZAN: Glej, ne bi ...

JANE: Kako si bil žalosten, ko so ga odvedli v živalski vrt. Še obiskat si ga hotel.

TARZAN: Čita me je prosila.

JANE: A zdaj je pa naenkrat toliko človečnosti v njej. A ni samo navadna opica?

TARZAN *se raje izogne tej temi*: Sicer pa ne vem, zakaj to toliko pogrevaš, saj najinega ne bi dali v živalski vrt.

JANE: Misliš? Kar spomni se, kako se tebe kazali.

TARZAN: Dobro, takrat še nisem znal govorit.

JANE: In kdo te je naučil?

TARZAN: Ti. Saj sem ti hvaležen, ampak ...

JANE: Nič ampak. Tebi je vse tako enostavno. Človeški otrok pa ni opica. Morala bi ga naučit hodit, ne pa plezat. Kaj, naj ga na vsaki veji pazim?

TARZAN: Če pa veš, da spodaj ni varno.

JANE: Sita sem te preklete džungle.

TARZAN: Pokliči na obisk koga iz Londona.

JANE: Če se pa bojijo.

TARZAN: Daj no, kaj se bojo bali – saj sem jaz tu. Gospodar džungle! A–a–a–aaaaa!

Se tolče po prsih in vpije. Jane si zatisne ušesa.

JANE: Lahko nehaš s tem dretjem?!

TARZAN: Če sem pa gospodar džungle.

JANE: Kar naprej se hvališ s tem »gospodarjem«, v bistvu te pa samo zato prenašajo, ker imaš moj revolver.

TARZAN: To pa že ni res!

JANE: Kaj ni res?! No, povej – kaj je s Čarkanom?

TARZAN: Kaj naj bi bilo z njim?

JANE: Bojiš se ga.

TARZAN: Ne.

JANE: Ja, pa se ga.

TARZAN: Ne bojim se nikogar, sploh pa ne tega našopirjenega tigra, ki bi bil rad gospodar džungle. Jaz sem gospodar džungle! A–a–a–aaaa! *Se tolče po prsih in vpije.*

JANE: Ti se kar deri, ja, jaz pa dobro vem, kakšen si, ko se česa bojiš.

TARZAN: Kakšen?

JANE: Levo oko ti trza.

TARZAN: Ah, to je samo živec.

JANE: Ja, živec, ki trza samo, ko te je strah.

TARZAN: Nikoli me ni strah.

JANE: Isto ti dela, ko vidiš pajka.

TARZAN: Ah, daj no.

JANE: Preselila bi se.

TARZAN: A poiščem drugo drevo?

JANE: Ne, prav drugam bi šla. Sita sem že, da moram vsakokrat po lijani domov.

TARZAN *jo nežno objame*: Ljubica, daj no, saj veš, da bi vse naredil, da bi ti bilo lepo.

JANE: Potem mi pa dovoli, da malo dresiram.

TARZAN: Koga?

JANE: Čito, pa tvojo mamo, pa tiste njene prijateljice ...

TARZAN: Se ti je popolnoma zmešalo?! Mojo mamo boš dresirala?

JANE: Oblekla bi jo in jo naučila uporabljat razne predmete.

TARZAN: A skoz gorec obroč bi jo tudi naučila skakat?

JANE: Lepe, koristne reči bi jo naučila.

TARZAN: In kaj bi ti to prineslo?

JANE: Dolgčas mi ne bi več bilo in tudi njim ne bi škodilo nekaj manir.

TARZAN: In kako bi jih dresirala?

JANE: Malo z bičem in malo z bananami.

TARZAN: Mojo mamo bi z bičem?!

JANE: Oprosti, samo ... nekaj bo treba ukrenit. Tako ne gre več. Ali se odseliva nazaj v civilizacijo ali pa spremeniva način življenja tukaj.

TARZAN: Imaš kakšno idejo – za tukaj, mislim? Da grem nazaj, odpade. Dobro veš, kako je bilo nazadnje.

JANE: Ne vem, kaj pričakuješ, ko greš po glavni ulici po vseh štirih.

TARZAN: Zamišljen sem bil.

JANE: A si bil tudi takrat zamišljen, ko si sredi opere vstal in se začel tolč po prsih in tulit?

TARZAN: Všeč mi je bila arija.

JANE: Cela horda cuckov je pridvela v dvorano.

TARZAN *mu ni za to temo*: No, kaj bi ti spremenila – tukaj?

JANE: Najprej želim, da napelješ električno.

TARZAN *ne more verjeti*: Kaj?!

JANE: Saj si slišal.

TARZAN: Električno? Vraga, kje naj dobim električno?! Prva naselbina je 200 milj daleč!

JANE: Znajdi se. Naj ti Mumba pomaga, pa Panter, pa Čita, če ste res takšni prijateljski.

TARZAN: Daj no, saj veš, da so samo živali.

JANE: Aja, zdaj pa »samo živali«. Kako prikladno. Celo noč ste lahko skupaj zunaj in bogve kaj počnete ... sem slišala, da ste bili pri pavijanih.

TARZAN: Samo pogovarjamo se, pa s kolebnico sem jih naučil skakat.

JANE *ga prime za roko*: Rada bi, da bi nekoč naučil najinega otroka skakat s kolebnico.

TARZAN: Saj bom. *Jo potreplja po roki*. Še arijo ga bom naučil.

JANE: Prase! *Ga odrine in vstane*.

TARZAN: Si zmešana?! Skoraj sem padel!

JANE: Padi!

Tarzan stopi k njej in se ji preteče zazre v obraz, da se ona kar zboji, vendar se trudi, da ne bi pokazala.

TARZAN: Veš, kaj bo s tabo, če se to zgodi?

JANE *nekoliko brez glasu*: Kaj?

TARZAN: Kdor bo prvi pri tebi, te bo najprej naskočil, nato ti pa pregriznil vrat in te pojedel.

JANE *prizadeto, češ, kakšne mi govoriš*: Tarzan ...

TARZAN: Ne skrbi, dokler sem jaz gospodar džungle ...

Se že hoče tolči po prsih in tuliti, ko ga ona zgrabi za roko in ustavi.

JANE: Ne. *Ga resno pogleda.* Kaj pa, ko ne boš več gospodar?

TARZAN: Imaš revolver.

JANE: Kako naj se z enim revolverjem ubranim vseh?

TARZAN: En naboj je dovolj.

JANE: En naboj? Kako to misliš – en naboj?

TARZAN: Da se počiš v glavo.

JANE: Jezus! *Se v grozi prime za usta.*

TARZAN: Potem te bojo samo pojedli.

JANE *jokavo*: Domov bi šla.

TARZAN *se odpravi*: Grem lijano menjat.

JANE *se ga krčevito oklene*: Ne! Tu bodi.

TARZAN: Saj sem. Samo lijano menjam.

JANE: Otroka mi naredi.

TARZAN *se je otrese*: Grem lijano menjat.

In gre. Jane nemočno obstoji in gleda za njim. Posmrka.

Tema

2. prizor

Jane

*Goli oder**Jane sama na odru.*

JANE: Ta džungla ... me duši. Dušiiiiii!

Saj sprva sem res bila navdušena ... pa zdaj več ne vem, zakaj. Tudi lepote in eksotičnosti se naveličaš.

Zdaj pa pogrešam. Pogrešam avtomobile, vonj izpušnih plinov, stekanje cest v daljavo, utripanje semaforjev v noči. Pogrešam hiše – normalne hiše s štirimi stenami in streho, vrati in okni. Pogrešam popoldansko gnečo po trgovinah in posedanje po restavracijah. Ja, pogrešam – stole, mize, omare, svojo žimnico, svoje ogledalo, fen, tuš, banjo, vodo iz pipe ... *Težko vzdihne.* O, kako pogrešam vodo iz pipe.

Obstane. Oko ji zre nekam v daljavo, v neki drug svet.

Kje je tisto radoživo dekle, ki je vse večere preplesalo? Kje je tista priljubljena gospodična, občudovana in navihana in najprikupnejša med vsemi?

Ljubezen je čudovita reč in podari ti krila. Na vse pozabiš in vse je lahko. Ampak jaz ne letim več. A nekdo trka?

Kot v odgovor nekdo potrka.

JANE: Ja! Nekdo trka. Nekdo trka na drevo! To se še nikoli ni zgodilo! Tukaj nihče ne trka. Tukaj samo pridejo. Ali pa so že tukaj, ko ti prideš. Mogoče je kdo od mojih. Končno! Kako sem vas pogrešala! *Steče z odra.*

Tema

3. prizor

Jane, Mike

*Zasilno bivališče v ogromni krošnji starodavnega evkalipta.
Jane stoji. Nekaj je zagledala.*

JANE: Oh!

*Se v strahu prime za usta in stopi korak nazaj. Iz teme se previdno izvije hijena
Mike in se ustavi tam nekje na robu njenega domovanja.*

MIKE: Prelestna gospodična – oziroma prelestna gospa? No, kakorkoli, ne se bat. Moja malenkost je samo ponižna hijena, ki je zato potrkala, ker išče sebi primerno družbo – za kramljanje, tarok ali pa kar tako. Lahko tudi za opravljanje – marsikaj vem.

JANE *presenečeno*: Vi ste hijena?MIKE *prikima*: Ja.

JANE: In znate govorit?

MIKE: Znam. Znam pa tudi splezat na drevo, kot vidite, in stat na dveh tacah.

JANE: Ja? *Ga osupla gleda*. Res ste nekaj ... posebnega.

MIKE: Upam, da vas nisem prestrašil ...

JANE: Niste, vendar ... nisem še slišala živali govorit.

MIKE: Prisluhnite sebi. *Se ji nasmehne*. Z veliko osebnega vložka sem osvojil človeščino. Ja, govorim jo, včasih celo bolje kot naše revskanje. Ampak našim živalskim oglašanjem manjka manir. Pa ne, da ne boste nikoli slišali od opice »hvala« ali od slona »prosim«, kaj šele od nosoroga »oprosti«.

JANE *je nekoliko zmedena od vse te govorance, a vseeno ji je prišlekov nastop všeč*:

Imate prav, ja ... Oh, oprostite, precej nevljudna sem. Kar stopite naprej, čeprav mogoče ne bo čisto po vašem okusu.

MIKE *stopi naprej*: Že ta vaš »oprostite« in prijazno vabilo naprej je čisto po mojem okusu. Poljubljam roko ...

Prime njeno roko in jo galantno poljubi, še preden more ona reagirati, in jo s tem prijetno preseneti.

MIKE: ... predraga gospa, in se vam nudim na uslugo. *Še trkne s petami*.JANE *je očarana*: Kje ste se pa naučili teh manir?

MIKE: Dolga leta sem se ukvarjal z razvrščanjem odpadkov.

JANE *je spet presenečena*: Z razvrščanjem odpadkov? Izvolite, sedite. Ni najbolj udobno, pa vendar ...

Mike sede, Jane pa njemu nasproti.

MIKE: Hvala. In brez skrbi. Navajen sem na marsikaj. Moji starši so namreč hijene, veste – *hyaena brunnea*.

JANE: Latinsko, a ne? *Mu sede nasproti.*

MIKE: *Mea culpa* – oprostite, se kar spozabim.

JANE: Ne! *Kar malo prehitro vskoči in se takoj naredi bolj zadržano, a se čuti, da ji ugaja*. Latinščino imam rada.

MIKE: No, hvala. Večina moje okolice tega ne zna cenit.

JANE: Si mislim, ja. Tako malo stvari tukaj pride prav.

MIKE: Natanko tako sem si vas predstavljal!

JANE: Kakšno?

MIKE: Dama!

JANE *si začne v zadregi popravljati kožuh okoli pasu*: Dama? Se vam zdim ? *Opravičujoče*. V teh okoliščinah ...

MIKE: Veste kaj, tele naše opice tukaj lahko oblečeš v poročno obleko, pa se bojo še vedno čohale kjerkoli.

JANE *ji uide*: Točno tako jaz mislim! *Ji takoj postane žal iskrenosti*. *Opravičujoče*. No, saj nisem tako ...

MIKE *vzklíkne*: Ah, če je pa res! Ste gledali Kubrickovo *Odisejo*?

JANE: To je film, a ne? Doma nismo imeli televizije, smo bolj gledališki ljudje.

MIKE: Vi ste plemenite krvi, če se ne motim.

JANE: To mi tu nič ne pomaga.

MIKE: Na obrazu se vam vidi. Saj pravim – dama!

JANE: Zelo ste prijazni. *Se spomni*. Joj, jaz pa ves čas tako ... A boste kaj spili? Vam odprem kakšen kokos? Banan imamo dosti ...

MIKE: Ni nobene potrebe. Ne ženirajte se ...

JANE: Kako sem nevljudna. Bi kaj drugega? Kaj imate najraje?

MIKE: No, če že tako vprašate – mrhovino.

JANE *s studom*: Mrhovino?

MIKE: Kaj naj rečem? Sem pač hijena. Med svežim in uležanim še vedno raje izberem drugo. To mi je všeč v vašem svetu – vse te razne klobase, vratovine, gnjati, paštete ...

JANE: Torej ne jeste samo mrhovine?

MIKE: Ne, saj vam pravim. Klobase, gnjati ...

JANE *ji postane jasno*: Aja ... tudi to je ... mrhovina.

MIKE: Ja, malenkost bolj uležana.

JANE *rade volje menja temo*: In pravite – z odpadki se ukvarjate?

MIKE: Veste, me hijene smo ... kako bi temu rekel ... smo že po naravi nagnjene k »ostankarstvu«.

JANE: »Ostankarstvu«? A ne gre pri tem za lenobo?

MIKE: Ne, draga moja – oprostite, ker vas kličem draga moja –, kako morete tako sodit?! Kakšno lenobo neki, dajte no. Ostanke iščemo z vso predanostjo. Kjer se dogaja kak konec, tam smo me. Sicer ne vedno prve, a tam smo. In čakamo. In če hijena kaj zna, je to čakanje.

JANE: Joj, to je pa moja šibka točka. Sem kar neučakana, veste.

MIKE: Vsakemu svoje, vsakemu svoje. Tudi neučakanost je lahko vrlina.

JANE: Kako to mislite?

MIKE: Poglejte ... *Premolkne.*

JANE *mu pomaga*: Jane.

MIKE: Poglejte, Jane, neučakanost gre še posebej za vas, ženski spol, velikokrat na roko nam, moškemu spolu.

JANE: Ne sledim vam.

MIKE: Takoj bom več razodel.

JANE *se nasmeji*: Vidite, sem že neučakana.

MIKE *ji vrne nasmeh*: Kako ljubko. Ccccccccc ... *Se po hijensko zasmeji.* No, če nadaljujem. Ženske ste velikokrat neučakane, najbolj pa v ljubezni. Tej slepo sledite kamorkoli.

JANE *resno in z neko skrito bolečino v glasu*: Ja, to imate prav. *Se za hip se zamisli.*

Kje ste si pa nabrali vse te izkušnje – o ženskah in to?

MIKE: Nekaj let sem preživel na newyorški deponiji.

JANE *navdušeno*: Iz New Yorka ste? Pravijo, da je noro mesto.

MIKE: Noro! Noro do obisti, vam povem!

JANE: Kako pa ste lahko preživali v New Yorku? Kot hijena?

MIKE: Naredil sem se psa.

JANE *se iz srca nasmeji*: Psa? *Nato bolj sama zase*. Le kaj bi se jaz morala tukaj naredit?

MIKE: Sicer sem rojen v savani.

JANE: In kaj vas je pripeljalo sem?

Mike ne odgovori takoj.

MIKE: Vam povem po resnici?

JANE *nekoliko boječe*: A je prebavljiva?

MIKE: Bova iskrena drug do drugega?

JANE: Mislite še prit?

MIKE: Me boste še povabili?

JANE: Boste prišli tudi, ko je On doma?

MIKE: Takrat raje ne bi?

Gledata se. Med njima nastane neka napetost.

MIKE *iskreno*: Zavohal sem vašo menstruacijo.

Njo od nelagodnosti kar požene kvišku, a se ji pogled takoj omili. Sede nazaj, on skomigne.

MIKE *preprosto*: Hijena sem. *Kramljajoče kot prej*. Znam pa govorit, plezat, kuhat ...

JANE: Kuhat znate?

MIKE: Ja, Jane.

JANE: Jaz ne znam. Nikoli nisem znala. Drugi so kuhali za nas. Pa bi rada.

MIKE: Počnem stvari, ki me zanimajo.

JANE: Res ste posebna hijena.

MIKE: Pravzaprav ... *Se ji odloči zaupati*. ne vem, kaj sem.

JANE: Kako to mislite?

MIKE: V New Yorku sem najraje živel v kesonih ob džezklubih.

JANE: Džez poslušate?

MIKE *pove kot nekaj najbolj naravnega*: Seveda, kaj pa? Parkerja, Milesa, Duka, Dizzyja ... A vi kaj drugega?

JANE *žalostno*: Ne. Nič ne poslušam, razen gozda. Niti ni elektrike.

MIKE *zamišljeno*: Nimate elektrike? Od kod pa ste?

JANE: Iz Londona sem.

MIKE: Od kod točno?

JANE: Saj ne poznate.

MIKE: Bil sem dvakrat v Londonu.

JANE *vsa iz sebe*: Bili ste ... bili ste ... v Londonu?

MIKE: Prvič sem ga resda videl le bežno, drugič pa sem si kar vzela čas. Zanimivo mesto. Ne marajo psov.

JANE: Maramo. Samo ne tistih, ki se delajo.

MIKE *razume*: Mešance pobijate.

JANE: Naš dvorec je na Cavendish Streetu.

MIKE: Poznam. *Theatreland*.

JANE: A ste si šli kaj ogledat?

MIKE: Ne, sem bolj kino tip, moram priznat. Težko se uprem dobremu filmu.

JANE: Pripovedujte mi o New Yorku. Kakšen je pozimi?

MIKE *se ji nasmehne*: Pozimi se vse blešči kot z razglednice. Ves je okrašen. Pri Rockefellerjevem centru postavijo največjo božično jelko na svetu in po vseh parkih ljudje drsajo. Ko zapade sneg, začnejo voziti sani ...

JANE *blaženo*: Sani? Spomnim se sani.

MIKE: S kraguljčki. *Zapoje*. Jingle bells, jingle bells, jingle all the way...

Jane se mu pridruži. Skupaj veselo zapojeta.

JANE, MIKE: ...oh, what fun it is to ride
in a one horse open sleigh.
Jingle bells, jingle bells
jingle all the way,
oh, what fun it is to ride
in a one horse open sleigh...

Sproščeno smeje končata.

JANE: To je bilo lepo. Že dolgo nisem pela.

MIKE: Kako to?

Jane se žalostno zamisli.

MIKE: Pa imate lep glas.

JANE *otožno*: Vem. *Nato svetlo pogleda gosta.* Vsak božič smo celo noč prepeli.

Kuharica je pripravila *eggnog* za vse, tudi za otroke; nam seveda brez alkohola.

Ampak meni se je vsakokrat zdelo, da se mi vrti.

Se gromko nasmehi, morda celo malo preveč – kot da se je vrnila v tiste od veselja opite čase.

MIKE *nehote poželjivo*: Tudi smejite se zelo lepo.

Jane utihne sredi smeha in ga pogleda.

MIKE: Oprostite. Nisem mislil ...

JANE: Vi kar. Že dolgo nisem prejela kakšnega komplimenta.

MIKE: Mogoče ni prav, ker sem ...

JANE: Hijena?

MIKE: Tudi to, ja. Vendar nisem hotel tega reč.

JANE: Kaj je važno, kaj ste hoteli. Mogoče vam že vaš spol dopušča izrekat takšne stvari.

MIKE: Hijene na sto kilometrov zavohamo priložnost.

JANE: Ste zato prišli?

MIKE: Prišel sem po ščepec svetovljanstva.

JANE: Tega pri nas ne boste našli.

Jane vstane in se gre »sprehodit«.

JANE: Zadnje darilo, ki sem ga dobila za božič, je bilo zavito v palmove liste. Bil je nosorogov rog. Včasih je bila še roža zraven. Zdaj ne več.

MIKE: Lepo darilo.

JANE: A mislite, ker velja za afrodisiak? Ne. Dobila sem ga za spalnico, kot obešalnik.

Hranim še obleko, v kateri sem prišla, veste. Ostanki moje »svetovljanskosti«.

MIKE: Zakaj ste sploh tukaj?

Jane ga nekako izzivajoče pogleda, češ, kaj pa ti misliš?

JANE: Tikaj me. Mike, a ne?

MIKE: Mike, ja.

JANE: Se znaš naredit še kaj drugega poleg psa?

MIKE: Psa ni težko.

JANE: A da ne?

MIKE: Pes je lahko vsak. Psi so sluge. Nekoč so sicer bili volkovi, vendar so danes ponižni cucki.

JANE: O, kakšen rotvajlerček že zna pokazat zobe.

MIKE: Rotvajler je psiček. Nekoč sem enemu strl čeljust. *Doda za dober učinek. S čeljustjo.*

JANE *občudujoče*: Ti pa znaš z živalmi.

MIKE: Misliš?

JANE: Seveda. Saj si ...

MIKE: Sem. *Se ji blago nasmehne.* Žival?

JANE: Ki bi bila rada človek?

MIKE: Počnem, kar me zanima.

Jane se približa Miku s prikrito strastjo.

JANE: Pa te to zanima?

Mike vstane, zadržujoč strast.

MIKE: Občudujem vas.

JANE *svoj obraz čisto približa njegovemu*: Mene osebno ali vse nas?

Mike jo skuša zgrabiti, a se mu Jane izmakne.

JANE *se zvonko nasmeji*: Svetovljanska hijena!

MIKE *užaljeno*: Saj lahko grem, če se vam zdim smešen.

JANE: O, glej ga, spet me vika! Kar ostaniva ... *Stopi nazaj k njemu in mu gre s prstom preko prsi.* ... pri »ti«. Všeč mi je ...

MIKE *hitro*: Kaj?

JANE: Nimaš zadaha po mrhovini. *Povoha ob njem, ker nekaj zasluti.* A uporabljaš parfum?

MIKE: Samo včasih.

JANE *ga premeri*: Ne zgledaš kosmat.

MIKE: Depiliram se.

Jane se odmakne od njega in ga resno pogleda.

JANE: Nevarno je to, kar se delaš.

MIKE: Nič bolj kot to, kar se ti.

JANE: O, tudi zabrusit znaš. Kje si se pa naučil tako oblačit?

MIKE: Nikjer.

JANE: Naravni talent. *Nehote vzdihne.* Ko bi bil On takšen.

MIKE: On?

JANE: Tarzan – moja opica. A ne boš vprašal, kje je?

Mike ne odgovori.

JANE: Ali pa že veš?

Mike ne odgovori.

JANE: Ali pa že vsa džungla ve. Saj je vseeno. *Zamahne z roko in stopi k njemu.*

Povej, hijena Mike – kaj si misliš o meni?

MIKE: Da si najlepša samica, kar sem jih kdaj videl.

JANE: Te ne moti moja človeškost?

MIKE: Mami me.

JANE: Mami? A tako? In kaj bi počel z mano? Me spremenil v mrhovino?

MIKE: Ne. Te je že Tarzan.

Jane mu prisoli močno klofuto. Mike ne reagira. Gledata se.

Nato se zagrizeta v poljub.

Zave sa

2. dejanje

1. prizor

Tarzan, Jane

Slamnata kočica na meji med savano in džunglo.

V koči so miza, dva stola in postelja ter še kakšna »džungelska« malenkost. In nekje v kotu je kovček, s katerim je Jane prišla živeti v džunglo.

Jane pospravlja in razvršča reči po koči.

JANE: Tukaj bi bil lahko televizor. Štedilnik pa na tisti strani ...

TARZAN *vstopi z vedrom vode*: Vodo imaš blizu ... *Postavi vedro v kot.*

JANE: Zdaj bom večkrat kuhala. Naučila se bom vsega! Zdaj sva bližje elektriki.

TARZAN: Še vedno je daleč. Res, da se tu začne savana, ampak moraš paziti. Tu so živali hitreje. Vedno imej pri sebi revolver.

JANE: Pusti zdaj to. Pridi, sedi k meni. *Ga povabi.*

Tarzan sede k njej.

JANE *ga prime za roko*: Zelo sem ti hvaležna za to kočico, veš.

TARZAN: Tukaj bi lahko imela mladiče.

Jane ga takoj nejevoljno pogleda.

TARZAN *se takoj popravi*: Otroke, no, otroke sem mislil.

JANE: Nekaj stvari še manjka.

TARZAN: Bova že.

JANE: Lahko bi šla kdaj do ljudi.

TARZAN: Zakaj pa?

JANE: Mogoče bi vzela kakšna stekla za okna – in štedilnik.

TARZAN: Štedilnik?! Jane, ne pretiravaj, prosim te.

JANE: Saj te ne prosim za klimo ali pa fritezo.

TARZAN *bolj sebi v brk nejevoljno zabruna*: Ve človekinje ... *Zmaje z glavo.*

JANE: Kaj me človekinje? *Ga prime za brado in obrne njegov obraz k sebi.*

TARZAN: Eh, nič. *Strese z glavo, da se otrese njene roke, in se hoče obrniti proč.*

JANE *ga zgrabi za ramena in obrne k sebi*: Kaj, no – »me«, »človekinje«?

TARZAN: Nočem se kregati.

JANE *ga resno opozori*: Človeški otrok ni opica.

TARZAN: S čim pa naj plačam okna in štedilnik?

JANE: A nisi rekel, da je gori ob izviru polno zlata?

TARZAN: Si nora?! Če se to razve, bo konec naše idile.

JANE: Idile? Aja, zate je to idila?

TARZAN *zakoplje obraz v roke in v obupu*: Jane, težave imava. Resne težave.

JANE *mu takoj sname roke z obraza*: Prav, oprosti. Pretiravam. Edino, kar te še prosim, je elektrika.

TARZAN: Pa kdo bo vlekel kabel do sem? Še vedno je daleč. To je absurdno razmišljanje.

JANE: Ni. Vse se da, če je volja in znanje.

TARZAN: Kaj pa govoriš?

JANE *se obraz razsvetli v odkritju, ki ga je mogoče imela že kdaj prej v mislih, a je zdaj pravi čas, da ga razglasi*: Elektrarna!

TARZAN: Elektrarna?

Jane vstane in začne vzhičeno hoditi gor in dol ter razlagati ...

JANE: Naredimo tisto, kako se ji reče: hidroelektrarno! Na vodi. Podobno deluje kot mlin. Zajezimo slap.

TARZAN: Zajezimo slap?

JANE: Ja, Tarzan! Med skale namestimo turbino.

TARZAN: Ni govora! Nobene elektrarne ne bo, nobene turbine in friteze! Dokler sem jaz gospodar džungle!

Zatuli in se potolče po prsih. Nekje v daljavi nekaj zatuli kot v odgovor. Jane stopi predenj in mu smrtno resno pove naravnost v obraz ...

JANE: Želiš, da grem?

On ne odgovori.

JANE: Naj grem? Poberem svojo edino obleko in grem.

TARZAN: Nočem, da greš. Naredili bomo turbino. Ampak to je zadnje!

JANE *se mu radostno vrže okoli vratu*: O, hvala, hvala, hvala, Tarzi! *Ga poljublja po obrazu*. Hvala! Kako si dober!

TARZAN: No, saj veš ... zate vse. *Sede nazaj na posteljo, nekoliko ga zaskrbi*. Upam, da to ne bo preveč spremenilo podobe gozda tam zgoraj.

JANE: Eh, malenkost. Samo majčkeno jezerce bo.

TARZAN: Nočem, da bi se moral kdo zaradi tega selit.

JANE: Eh, samo malo višje so bojo umaknili.

TARZAN: Tam živi ena družina prikupnih pasavcev.

JANE *mu sede v naročje*: Hvala, dragi, hvala! *Ga prime z obema rokama za obraz in poljubi na usta*. Pojma nimaš, kako si me osrečil! *Se dvigne in začne brezskrbno čebljati*. Boš videl, pomfri boš imel tako rad, da drugega sploh ne boš več hotel jest! Malo civilizacije gotovo ne moti. Saj veš, taprave stvari, tiste, ki olajšajo življenje. Pralni stroj ...

TARZAN *se že hoče razjeziti*: Kakšen pralni stroj zdaj, pri pitonu?!

JANE: To sem samo tako rekla. Ampak sesalec ...

TARZAN *zavpije*: Nobenega sesalca ne bo, razumeš?! Turbino ti naredim in to je to!

JANE *vidi, da je Tarzan precej iz sebe in da je boljše, da ne preskuša več njegovega potrpljenja*: Ja, no – to narediš, pa si itak zlat.

Tarzan nekaj zagodrnja.

JANE: Ne jezi se, samo to ti moram povedat, če bo prišel kdaj mladič, bova morala imet pralni stroj.

TARZAN *težko vzdihne*: Pa saj lahko po tleh serje.

JANE: Po tleh bojo tepihi.

TARZAN *nima več moči, da bi se boril proti temu, onemoglo*: Jane ...

JANE: Ja, ja – vem. Zdaj se tebi vse to skupaj mogoče zdi malo utrujajoče, ko pa bo, boš pa videl, kako bo fino. Kjerkoli na tleh boš lahko spal.

Tarzan vzdihne.

JANE *ga razume*: Vem, ljubi. Ampak civilizaciji se je težko upret. To je naraven tok, kot tok reke. Mi ljudje smo kot te turbine. Samo postavimo se v tok, in že nas požene.

Drugače pa lahko samo stojimo ob strani in gledamo, kako se drugim godi.

TARZAN: Kaj sploh pomeni ta prekleta civilizacija?

JANE: Civilizacija naredi, da imamo sonce tudi ponoči.

TARZAN: Lepo si to povedala.

JANE: Kaj?

TARZAN: Za sonce ponoči. Ampak veliko živali živi ponoči.

JANE: Varna bi bila, veliko bolj varna. In ti bi bil lahko ponoči spet zunaj.

TARZAN: Nočem. Hočem bit ob tebi.

JANE: Pa kaj ti je naenkrat?

TARZAN: Zakaj?

JANE: Boš kar naprej čepel doma?

TARZAN: Jane, ljubica, saj si ti hotela ...

JANE: Ja, sem, vendar nočem, da spremeniš svoje navade, da bi ugodil meni, nočem, da si nesrečen.

TARZAN: Nisem nesrečen, ob tebi nikoli ne bom. Rad bi, da bi bilo vse spet, kot je bilo. Rad bi se ljubil s teboj.

JANE: Ljubil?

TARZAN: Ja, ljubil.

JANE: Če pa ni sezona.

TARZAN: Od kdaj je pa tebi mar sezona?

JANE: Hočem se vključit.

TARZAN: To je lepo, ja – ampak meni je bilo vedno všeč, da si si me želela vse leto. Ali pa si me več ne želiš?

Trenutek tišine.

TARZAN: No, kaj?

JANE: Seveda si te. Samo ne bi zdaj. *Se nakremženo prime za glavo.*

TARZAN: Spet glava?

JANE: Saj bo minilo. To je najbrž od stresa, veš.

TARZAN *razočarano*: Čite nikoli ne boli glava.

Takoj mu je žal, da je zinil. Jane ga pogleda. Gledata se. A Jane reagira drugače, kot je pričakoval.

JANE: Kdaj boš naredil turbino?

TARZAN: Najprej moram sklicat vse živali. Najbrž ne bo nihče proti. Razen Čarkana.

JANE: Kako je z njim?

TARZAN: Slabo.

JANE: Slabo? Tako strašen tiger, pa slabo?

TARZAN: Ja. *Pokima.* Prišla je neka hijena in mu meša štrene.

JANE *takoj našpiči ušesa*: Aja? Kaj pa je naredila ... ta hijena?

TARZAN: Samec je. Bajе z vsemi žavbami namazan. Čarkanu je nadel ovratnico in ga privezal na verigo. *Tarzan se temu reži*. In tam je rjovel kot ranjen tiger in preklinjal ves svet.

JANE: A ga ne bi rešil?

TARZAN: Saj bi ga. Pa je čez noč zginil.

JANE: Zginil?

TARZAN: Ja. Z verigo vred.

JANE: A misliš, da ima ta hijena prste vmes?

TARZAN: Ah, daj no, saj je samo hijena. Kaj pa more takšna hijena enemu tigru?

JANE: Privezal ga je kot psa.

TARZAN *to ga zabava*: Ja, to mu je res zagodel.

JANE: No, zdaj vsaj nimaš več konkurence.

TARZAN: Sem jo kdaj imel?

JANE: Glej, da ti ne bo pred hijeno oko trzalo.

TARZAN: Samo pogledam ga strogo ...

JANE: A si ga že srečal?

TARZAN: To še ne. Ampak pavijani pravijo, da zna plezat in stat na dveh tacah. *Se nasmehne*. Gotovo je kak cirkuški cucek.

JANE: Gotovo. Torej še hodiš k njim, k pavijanom?

TARZAN *se je zagovoril in se zdaj hoče izvleči*: Eh, kaj ... ne hodim. Džungla vseeno ni tako velika, na napajališču pa itak naletiš na vsakega. Tam se vse sorte pogovarjamo, pa so mi povedali.

JANE: Glej, da ne bom spet našla kakšne pavijanske kocine na tebi.

TARZAN: Ne vem, kje sem tisto pobral. Grem zdaj. *Vstane in se odpravi*.

JANE: Kam?

TARZAN: Ven. Pridevnike ponavljat. *Ji našteje*. Ljubka, očarljiva, prelestna, čudovita – moja, moja, moja Jane!

JANE: Rada imam tvoje pridevnike.

Tema

2. prizor

Tarzan

*Goli oder.**Tarzan sam na odru.**Vzdihne.*

Jane ne povem vsega.

Da so zdaj pavijani moji najboljši prijatelji. Da sem Mumbo našel v savani z odrezanimi okli. Da so Čarkana odpeljali v kletki. Da prihaja vse več ljudi – merijo in opazujejo, vpisujejo in si kimajo in na drugi strani džungle že brnijo buldožerji. Nekaj tli izpod tal, nekakšna žerjavica, ki nas bo vse opekla. Gorile in šimpanzi se odpravljajo proč. Kako naj ji povem, da tega ne bom prenesel?

Jaz sem gospodar džungle, ne pa sveta.

Se hoče potolči po prsih in zatuliti, a si premisli. Ah ...

Včasih, pred leti, ko sem prinesel Jane, se mi je zdelo, da sem – gospodar sveta. Čeprav sem vedel, da je tam nekje še nekaj okrutnejšega in bolj neizprosnega kot džungla. Ta moja ljuba džungla, ki je moje igrišče, moj zabaviščni park. Se mi zdaj maščuje vsa ta objestnost? Zato ne pridem do svojih mladičev?

Žalostno obmolkne. Vzdiha.

V mojem idealnem svetu bi mama in Čita živeli z nama.

A zdaj tja raje ne hodim. Ne prenesem več žalosti v njunih očeh. Pri njiju je pleme vedno skupaj. Nihče ne živi drugod. In zdaj odhajajo.

No, saj sva midva šla prva. V kočo na rob savane.

Vedno bova sama – Jane in jaz. Ona zase in jaz zase in oba med drugimi.

Pa se mi je včasih zdelo, da niti ne potrebujeva drugih.

Oba sva se zavedala najine drugačnosti in jo občudovala.

Kaj pa zdaj?

Ali nisem videl vsega v njej ali ona ni videla vsega v meni?

Živel sem v njenem svetu – v svetu, v katerem kažejo živali in jih dresirajo, pripenjajo na vrvico, v ojesa, jim nadevajo nagobčnik, jih nagačijo in streljajo. Jejo, predelujejo in hkrati ljubijo bolj kot svojo lastno vrsto. In tja več ne grem.

A čutim, kako njo vleče.

Zaradi nje hodim vzravnano. Zaradi nje se umivam.

Ona pa je privolila še v veliko več, zdaj to vem. Čeprav sem včasih mislil, da ji delam celo uslugo. In oddolžil se ji bom. Storil bom nekaj velikega!

Zbral bom zlato gori ob reki in kupil vse to. In potem bo mir.

Nobenih divjih lovcev, delavcev in inženirjev, nobenih pustolovskih turistov, nobenih vsiljivih snemalcev in nobenih buldožerjev.

Kupil bom džunglo in potem bom v resnici gospodar džungle! A—a—a—aaaaa!

Se tolče po prsih in vpije.

Tema

3. prizor

Jane, Mike
in Tarzan

*Slamnata kočica na meji med savano in džunglo.
Mike stopi v kočico in drži kabel, ki se vleče za njim.*

MIKE: Zdravo, Jane.

JANE: Joj, Mike – hvala bogu!

Se mu vrže v objem. On takoj izpusti kabel in jo presenečen objame.

MIKE: Jane ...

JANE *se odmakne od njega, zaskrbljena je*: Tarzana že štiri dni ni. A kaj veš, kje je?

MIKE: Ne, pojma nimam. *Mu je zdaj jasno, zakaj je razburjena, in je razočaran, a skuša skriti.*

JANE: Ni pri pavijanih? Sram me je it vprašat.

MIKE: Kolikor vem, ne.

JANE: Mogoče je pri mami. A bi, prosim, šel ti pogledat?

MIKE: Oni so menjali teritorij.

JANE *presenečeno*: Prosim?

MIKE: Šimpanzi in gorile. Premaknili so se višje.

JANE *v strahu*: A je šel z njimi?

MIKE: Ni.

JANE: Kako pa veš?

MIKE *noče povedati, se izmotava*: Eee ... pač vem. Povedali so mi.

JANE: Kdo?

MIKE: Pavijani.

JANE: A je torej pri njih?

MIKE: Ne. Ni ga bilo tam.

JANE *v skrbeh*: Kaj, če je kje mrtev? Kaj, če se mu je strgala lijana?

MIKE: Ah, Jane, ne skrbi. Saj je kralj živali.

JANE: Ti ne veš, Mike. Lijana se zna pretrgat.

MIKE: Zakaj pa ti mene nisi več hotela videt?

JANE: Saj veš.

MIKE: Zavoljo enega poljuba si nisem zaslužil tega.

Tišina.

MIKE: Opravičil sem se.

JANE: Saj ni zaradi tebe.

MIKE: Včasih je vas ljudi tako težko razumet.

JANE: Ne razumeš – vseč si mi.

MIKE: Saj to je lepo. Tudi ti si meni.

JANE: Mike, nočem te prizadet. Lahko da gre samo za strast, za nič duhovnega.

MIKE: Vi ljudje tako razmetavate s to besedo: duhovno! A ni duhovno tisto, kar se z besedami ne da opisat in kar lahko le slutimo? Potem se mi zdi, da je moja strast do tebe še kako duhovna. Privlačiš me kot samica, ženska in človek.

JANE: Ti znaš tako pametno govorit, kar razorožiš me. Nočem te prizadet ...

MIKE *nekoliko nepotrpežljivo*: Saj me ne, no!

JANE: In če boš trpel? Saj ne vem, kaj bi s tabo. Ne vem, kaj bi s sabo. Tako sem zmedena. *Sede.*

MIKE *ji sede nasproti*: Vsa si iz sebe. Pomiri se.

JANE: Skrbi me zanj.

MIKE: A je že kdaj tako zginil?

JANE: Včasih, za kak dan – več ne.

MIKE: Saj bo nazaj in vse se bo pojasnilo.

JANE: Joj, upam.

Jane zagleda kabel.

JANE: Kaj boš pa s tole žico?

MIKE: Ni žica, kabel je. Električno sem ti napeljal.

JANE *se prav histerično razveseli*: Iiiiijoj, Mike! Res? Pa ti si genij!

Se mu vsa vesela vrže okoli vratu.

JANE: Genij!

Tako obstaneta, objeta ... in se pogledata ...

JANE *dahne*: Oh, Mike ...

in poljubita ... dolgo in strastno – ona se prižme obenj, on jo zgrabi za tazadnjo, začneta sunkovito dihati ... ko se ona nenadoma ihtavo odtrga od njega.

JANE: Ne, ne, ne! *Komaj se premaguje in ponavlja.* Ne, ne in ne!

MIKE: Kaj »ne«?

JANE: Ne smeva! Ne vem, kam to vodi. Mike, razumi me, vseč si mi, privlačiš me – strašno me privlačiš, znaš povedat vse, kar bi rada slišala, ampak to ni prav.

MIKE: Ker sem hijena?

JANE: Ne, ni to. Četudi bi bil najpopolnejše bitje na svetu, mu tega ne bi storila.

Razumi, Mike, z njim bi si rada ustvarila krdelo.

MIKE *nekoliko užaljeno*: Saj razumem, seveda razumem – družino misliš. Ali pa misliš, da nisem sposoben razumet, kaj je to družina?

JANE: Mi ne jemo svojih mladičev.

MIKE *trpko in zajedljivo*: Ne. Pri vas je največkrat obratno.

JANE: Vidiš, prizadet si – tega nočem. Hotela sem ti predlagat, da bi bila samo prijateljja.

MIKE *spravi iz sebe čuden »hijenski« zvok*: Cccccccc ...

JANE: Kaj ti pa je?

MIKE *se razjezi*: Kaj je pa tebi? Se boš v nedogled tako trpinčila?! Ga boš čakala, živela samo zanj, se odrekala ugodju in vsemu, kar bi ti lahko nudil tvoj položaj? Njega boš zalivala, sama pa venela.

JANE: Lepo si oblikoval ta zadnji stavek. Bereš pesmi?

MIKE: Seveda berem pesmi – Dylana, Whitmana, Plathovo, Nerudo –, vendar to zdaj ni važno.

JANE: Pišeš tudi?

MIKE: Pišem. Pa pustiva to. Po rokah te je treba nosit, plemenita Jane! Ti si ženska z vsem tistim bogatim in globokim, kar ta beseda prinaša – s strastjo in milino, z razumom in vihravostjo, z nedolžnostjo in kremplji. Ženska, ki že na daleč diši po parjenju. Ti se znaš gibat, znaš se obrnit, stopit, tako da vsak takoj ve, da si alfa. Ti si osnovni vzorec za vsako samico. Življenje ti je dalo vse attribute zapeljevanja v greh.

JANE: Greh? Greh? Kaj pa govoriš?

MIKE *sam zmeden od tega, kar je znil*: Mislil sem ...

JANE: A se spoznaš na greh? Mislila sem, da pri vas živalih ni greha?

MIKE: Jane, ostaniva pri temi. Sem pač tako rekel. Ampak ne gre za to. Gre za to, da si čudovita, enkratna, neponovljiva in neverjetno privlačna. Najraje bi te vrgel na vse štiri in si te vzel.

JANE *zgroženo, opominjajoče, a kljub temu jo draži*: Mike, ne govori tako!

MIKE: In vem, da bi ti ugajalo. Zabijal bi vate ...

JANE *zavpije*: Slišiš – ti pes!

Tišina.

JANE: Oprosti.

MIKE: Ti oprosti. Predaleč sem šel. Kdaj sta se nazadnje parila?

JANE: A boš nehal!

MIKE *skomigne*: Preprosto vprašanje – kdaj nazadnje sta se ...

JANE: Kaj tebe to briga!

MIKE: Saj me ne, samo ...

JANE: Samo kaj?

MIKE: Žrtev si, Jane.

Tišina. Nato ona izbruhne.

JANE: Nisem žrtev! Naučila sem se kuhat! Poglej, pomfri. In to brez friteze.

Pokaže na posodo na štedilniku.

MIKE: Jane, mogoče pa je prišel čas ... *Pomenljivo obmolkne.*

JANE: Čas za kaj?

MIKE: Za spremembe.

Jane že hoče izraziti nestrinjanje, a jo Mike prehiti.

MIKE: Jane, vsak svet se spreminja, tudi tvoj. Tako kot moj. Džungla se krči, primati so odšli ...

JANE: Džungla se krči?

MIKE: Pusti to. Za naju gre.

JANE: Naju?

MIKE: Pa če smo si še tako različni, ljubezen premaga vse ovire. Prava ljubezen, Jane.

Jo stisne za roke in pogleda globoko v oči. Takšna, ki pomeni vzajemnost, in ne samo dajanje in žrtvovanje; takšna, ki osrečuje oba, ne samo enega; takšna, ki se ji

ljubi počet velike reči zavoljo enega samega pogleda, enega samega nasmeha in dotika.

JANE: Oh, Mike. Ti si tak romantik. Tarzan ne zna tako lepo tvoriti stavkov.

MIKE: Saj tudi jaz nisem vedel, da jih znam. Do zdaj. Do zdaj, ko jih je ljubezen izbrskala iz srca in mi jih položila v usta, da jih lahko izrečem z največjo gotovostjo, kar sem je kdaj premogel v vsem tem svojem ponižujočem življenju.

JANE: Mike, saj ni ponižujoče.

MIKE: Ti ne veš, kako je bit žival v vašem svetu. Vsak te gleda kot korist.

JANE: Korist?

MIKE: Bodisi za hrano, oblačilo, zabavo ali eksperiment.

JANE: Saj nekatere imamo tudi za ljubljence – ne boš rekel, da se tem godi slabo?

MIKE: Ne, tega ne bom rekel. Vendar, Jane ...

JANE: Kaj je, Mike?

MIKE: Jaz se ne bi nikoli sprijaznil, da bi bil tvoj ljubljencek.

JANE: Prijateljstvo sem mislila, Mike.

MIKE: To je miloščina, Jane. Sprijaznim se samo s povodcem ljubezni. Veš, kaj sem si rekel – v največjem obupu svojega življenja, ko so me ujeli in peljali na uspavanje?

JANE *se zdrzne*: Oh, Mike, na uspavanje?

MIKE: Rekel sem si: »Michael, nekoč boš spoznal žensko, ki ti bo dala vse tisto, za kar te je tvoj nesrečni rod prikrajšal. In ko jo boš, jo boš osrečil za vse večne čase.«

JANE *ganjeno*: Menda ja ne misliš mene?

MIKE: Prav tebe, Jane.

JANE: Zakaj?

MIKE: Ker mislim, da si edina oseba na svetu, ki me lahko razume. In ne samo to, si tudi edina oseba, s katero bi se moje sanje lahko uresničile. Edina človekinja, če se lahko tako izrazim.

JANE: Misliš, ker živim z živalmi?

MIKE: Ker živiš z živaljo.

JANE: Oh!

MIKE: Z večjo živaljo, pristnejšo živaljo, kot sem sam. S kraljem živali.

JANE: Tarzan je človek!

MIKE: Na pogled.

JANE *presunjena vstane in zbegano išče naslon, odsotno ponovi*: Tarzan je človek.

MIKE: In s kom se družiš?

JANE: Z njim bom zanosila.

MIKE: Ne – z njim boš breja.

JANE: Naredil mi bo elektrarno, sesalec mi bo kupil, fen ...

MIKE: Da bo mir.

JANE: Iz ljubezni.

MIKE: Je to ljubezen, da ga štiri dni ni? Jaz sem pa ves čas tu, Jane. Vsako noč iz daljave gledam tvojo kočo.

JANE: A si ti zavijal?

Mike prikima.

JANE *zamišljeno*: Čudno ... ni me bilo strah. Varno sem se počutila.

MIKE: Vse bi ti dal.

JANE: Hijena si.

MIKE: Tvoj sedanji pa opica.

JANE: In kaj bi bila jaz, če bi bila s tabo?

MIKE: Srečna.

Tišina.

MIKE: A je važno, kaj te dela srečno?

Tišina. Gledata se. Ona odsotno zakorači po prostoru.

JANE: Ne prenesem več njegovega dotika. Ne veselim se več, ko se vrača. Čeprav ga pogrešam. Mogoče ne njega, mogoče tisto, kar je nekoč bil zame. Kar sva bila drug drugemu. Ko sem si želela, da nikoli več ne grem od tu in se ta pravljica nikoli ne konča. Ko je bil Tarzan zame najlepši človek na svetu in sva se ljubila vsake pol ure, četudi sva imela obisk. Potem pa ga je vse močneje začela jemati nazaj džungla.

MIKE: Jaz sem drugačen, Jane.

Tišina. Jane razmišlja. Mike sede. Čez čas ...

JANE: Ja, res je. Želela bi, da je tak.

MIKE: Želela bi, da ima svoje obličje in moje manire.

JANE: Ja, priznam – to bi mi bilo ljubo.

MIKE: Mogoče je ta epizoda s Tarzanom samo uvertura k rapsodiji najine ljubezni.

JANE: Razumem, Mike, kar mi ves čas hočeš povedat, vendar za zdaj nič od tega ni mogoče.

MIKE: Zakaj ne?

JANE: Tarzan je moj mož.

MIKE: A ima to v džungli kak pomen?

JANE: Saj ne gre za prostor zunaj, gre za prostor v meni.

MIKE: Veš, Jane, spoštujem vso to tvojo voljo do odgovornosti v vajinem odnosu – vendar, a ne vidiš?

JANE: Česa?

MIKE: Da si sama v vsem tem?

JANE: Mike, oh, Mike ... *Si gre z rokami čez obraz.* A se lahko malo o čem drugem

...

MIKE: Pogovarjava? Izvoli.

JANE: Torej pesmi tudi pišeš?

MIKE: Pišem.

JANE: O čem?

MIKE: O napajališčih v sončnem zahodu, ko je mir in krokodili spijo in se lahko okopaš.

JANE: Si mislim, da zna bit lepo.

MIKE: Pa še kako. Za mamó smo capljali, jaz in trije bratje. Pili smo in štrbunkali in oranžno nebo je žarelo. Saj veš, ta barva, preden se sonce odloči zait.

JANE: To mi je bilo všeč na drevesu, ta svetloba pred večerom. To je bil, se mi zdi, edini spokoj tega pragozda. Spodaj je vse še vedno vrvelo in žuborelo, a jaz takrat nisem slišala. Ob tistem soncu sem se zasanjala. Sedela sem ob njem in sva kaj počela, kartala in se vse sorte pomenkovala.

MIKE: Tarzan zna kartat?

JANE: Osla. Drugo mu ni šlo.

MIKE: Tudi o ljubezni pišem – zadnje čase.

JANE: Gotovo imaš lepo pisavo. A mi boš kdaj pokazal kakšno?

MIKE: Bom.

Jane ima nenadoma slabo vest ...

JANE: Mike, moraš mi oprostiti. Nikoli mu ne bom storila tega. Razumi – nisem te sorte ženska. Dokler sem z njim, ne. Nikoli si ne bi oprostila.

Mike vstane in se odpravi. Jane se prestraši, ko vidi, da gre, in ga takoj vpraša kot v opravičilo ...

JANE: Kam greš?!

MIKE *na vratih*: Še nekaj sem ti prinesel.

Mike gre ven in se vrne s televizorjem.

JANE: Jezus, Mike, kaj pa je tole? Je tole ... *Ne more verjeti.*

MIKE: Kam naj ga postavim? Zunaj je krožnik za satelitsko. Na drevo sem ga pritrdil

...

JANE *nima besed*: Mike ... ti si, ti si ...

MIKE: Kam naj dam? Težek je ...

JANE *zmedeno*: Kar sem zaenkrat.

Mike odloži televizor na mizo.

MIKE: Evo, kabel za elektriko bo zdaj čisto prav prišel.

Jane ga gleda in se v nejeveri drži za usta. Kot čudež se ji zdi vse to.

MIKE: Vklopiva?

Jane ganjeno vzdihne in kar otrpne.

MIKE *zaskrbljeno*: Jane, kaj pa je?

JANE: Česa tako lepega ni še nihče storil zame.

MIKE: Ah. *Zamahne s taco, češ, nič takšnega.* Še telefon dobiš, takšnega brez žice, da boš lahko klicala domov po mili volji.

Jane ganjeno zajoče.

MIKE: Daj no ...

JANE *prikima*: Česa tako lepega ni še nihče naredil zame.

MIKE: On te je rešil smrti.

JANE: To kar naprej počne. Tudi ti bi me, sem prepričana. Tole je pa nekaj ... drugega.

Čez celo savano si napeljal kabel.

MIKE *prikima*: Ja.

JANE: Oh, Mike, Michael ...

Se mu strastno vrže v objem. On jo obrne, sune na kolena in prepogne naprej, si spusti hlače ter si jo vzame. Zaganja se vanjo vse sunkoviteje in ona težko in globoko vzdihuje v strasti, ki Mika kmalu tako prevzame, da začne tuliti. Ona se takoj spodvije izpod njega.

JANE: Kaj ti pa je?

MIKE: Oprosti ...

Vstopi Tarzan. Šopek in kabel mu padeta iz rok.

TARZAN *zavpije*: Jane!

JANE: Tarzan?! *Takoj skoči na noge in si začne popravljati kožuh.*

TARZAN: Jane?! Kaj ... *Zaprepaden gleda enega in drugega.*

Jane ihtavo zgrabi pest pomfrija in ga vrže pred Mika.

JANE: Tu imaš, cucek, žri!

TARZAN: Kaj pa ...?

JANE *skuša opravičiti situacijo*: S kužkom sva se igrala.

TARZAN: Kaj dela ta tu?

JANE: To je ... hijena.

Mike mirno vstane in si začne oblačiti hlače.

TARZAN: Vidim, da je hijena. Sprašujem te, kaj dela ta cucek tukaj.

JANE: No, Tarzan, kako se pa obnašaš pred gostom.

TARZAN: Daj no, kakšnim gostom neki – mrhovinar je.

JANE: No, lepo se obnašaj – krožnik za satelitsko je prinesel.

TARZAN: Vrgla si mu zrezek!

JANE: V šoku! Oprosti, Mike.

MIKE: Je že v redu.

TARZAN: Ime ima?!

MIKE *ponudi Tarzanu šapo*: Mike.

TARZAN *zelo presenečen – ne vzame ponujene šape*: In zna človeško?

JANE: Kot vidiš.

TARZAN *je čisto osupel*: Kako ... »zna«?

JANE: Ja kako? Če ti znaš živalsko, se najbrž lahko najde tudi kdo, ki zna človeško.

MIKE: Morebiti lahko kdaj kosimo skupaj?

TARZAN: S hijeno nikoli!

JANE *Tarzanu*: Od kdaj pa ti delaš razliko med živaljo in človekom? V naši hiši tega ni.

Raje povej, zakaj te tako dolgo ni bilo?

TARZAN: Čita ima aids.

JANE: No, potem ima pa itak pol džungle aids.

TARZAN *užaljeno*: Jane, no.

JANE: Kaj? A ni res?

TARZAN: Iz tvojih ust zveni prostaško.

JANE: Mogoče. Se opravičujem. *Vzdihne*. No, kakorkoli, vsaj nama ni treba skrbet.

Tarzan pogleda proč, Jane nekaj zasluti in se sumničavo obrne k njemu.

JANE: Ali? Tarzan? Ali? Ali pa ... *Z vsako besedo opominjajoče povzdiguje glas.*

Tarzan?!

MIKE: Zdaj bom pa jaz raje šel. To res ni moja ...

JANE: Mike, kar ostani.

TARZAN: Pojdi, Mike.

JANE: Ostani!

TARZAN: Kar pojdi.

JANE *rezko*: Ostani!

MIKE *dvigne šape od vsega*: Jane, Tarzan – brez zamere, z veseljem sem vajin psihiater, ampak opice res niso moja domena. Živjo, Jane, sva na zvezi.

Mike gre. Tarzan in Jane se zasrepita drug v drugega.

JANE: No, in – Čita ... *Zahteva odgovor glede prejšnje teme.*

TARZAN: Si spala z njim?

JANE: Ne spreminjaj teme!

TARZAN: Ti je ne spreminjaj! Si?!

Tišina.

TARZAN: Ker to, kar sem videl, je bila kaj čudna igra.

Jane ne odgovori.

TARZAN: Si slišala? Sprašujem te, če si spala z njim.

JANE *plane v jok*: Ja, spala sem z njim!

TARZAN: Jane?! Kako si mogla?

JANE: Privlačen je.

TARZAN *jezno*: Vraga – kaj si se zaljubila v hijeno?

JANE *predržno*: Ja, te moti?

TARZAN: Hijena je, pri vragu milem!

JANE: Ja, tvoja mama pa gorila! Tvoj najboljši prijatelj pa slon! Da ne govorimo o tvoji bebavi ljubici! A se tebi zdi kdo normalen v tej džungli?!

TARZAN: Ampak Jane – hijena! Malo več bi pa lahko dala nase.

JANE: A bi ti bilo lažje, če bi me Čarkan nabrisal?

TARZAN: Daj no, ne bit neokusna.

JANE: Kaj je? Te skrbi, da bojo drugi izvedeli, da je gospodarju džungle hijena nabrisala samico?

TARZAN: Ti zajedljiva, razvajena lajdra!

JANE *se ponorčuje*: Si se pa naučil pridevnikov.

TARZAN: Pazi na jezik, ženska! *Dvigne roko nadnjo, kot bi jo hotel udariti.*

JANE: Samo dotakni se me, pa pokličem policijo!

TARZAN *ne more, da se ne bi nasmehnil – spusti roko*: Policijo? Kako boš poklicala policijo – saj veš, da v krogu 200 milj ni nič človeškega, ha, ha, ha!

JANE *se ponorčuje iz njegovega smeha*: Ha, ha, ha! O, pa bom lahko, kmalu bom lahko! Mike mi bo prinesel še telefon, takega brezžičnega. In lahko bom klicala domov po mili volji!

TARZAN: Mater, pa kaj hoče ta hijena?

JANE: Nič, le pozoren je.

TARZAN: No, saj zdaj te je nabrisal, pa bo najbrž mir.

JANE: Če misliš, da je hotel samo to, se preklete motiš.

TARZAN: Ne, resno mislim. Sezona gonjenja je mimo. Spomladi pričakuj še.

JANE: Kako si nevoščljiv.

Tarzan se skloni po šopek in ga vrže na mizo.

TARZAN: To je zate.

JANE: Hvala. Kaj pa kabel?

TARZAN: Je za elektriko. In televizor imam zunaj.

JANE: Oh, Tarzan ... *Ga hoče objeti.*

TARZAN *jo odrine*: Po desetih letih v džungli greš in se zaljubiš v hijeno. Vsaka opica je pametnejša.

JANE *zatuli nanj*: Samo jaz nisem opica!

TARZAN: Na žalost ne! Ker če bi bila, ne bi svoje debele riti nastavila cucku!

JANE *ne more verjeti, kaj ji je rekel, lovi sapo*: Oh ... oh, oh, kaj mi govoriš ... kaj mi govori ... *Se z eno roko pahlja.*

TARZAN *mu postane žal*: Oprosti. Žal mi je. Ne bi smel ...

JANE *se zbere, zadržuje bolečino in mu resno pove*: Ne, nisem opica, ne. In tudi nikdar ne bom. Zato pa zdaj končno vem, da ti si. Ja, dolgo si nisem hotela priznat, zatiskala sem si oči in trpela vse tvoje eskapade.

TARZAN: Eska... kaj?

JANE: Eh, saj ni važno. Zdaj vem – žival si in spadaš sem. Jaz pa ne. Jaz potrebujem svoj čaj ob petih in dvigalo namesto lijana. A zate sem bila pripravljena vse žrtvovati. Ti pa nič.

TARZAN: Kam zdaj greš?

JANE: Sesut se.

Jane gre.

Tema

3. dejanje

1. prizor

Mike, Tarzan

Na meji med džunglo in savano.

Mike je na kolenih, obrnjen proti luni, ki visi nad savano, in spokojno moli.

Nenadoma se mu začne bližati neki grm. Vse bližje je, dokler se čisto za njim ne ustavi.

Tarzan previdno pokuka izza njega.

MIKE *se niti ne obrne*: Voham človeka.

Tarzan uvidi, da kamuflaža nima več smisla, in se dvigne nad grm.

TARZAN: Ti si torej Mike.

MIKE: Ja.

Tarzan stopi izza grma. V roki ima bič in za pasom revolver. Mike se ritensko umakne.

MIKE: Si me prišel pokončat?

TARZAN: Slišal sem, da si rotvajlerju zdrobil glavo.

MIKE: Čeljust. *Prikima*. Ti si pa ugnal pitona, gorilo, leva in najbrž še kaj.

Tarzan prikima.

MIKE: S pištolo?

Tarzan odkima.

MIKE: Z nožem?

Tarzan prikima.

MIKE: John ...

TARZAN: Kako?

MIKE: Saj te lahko kličem po krstnem imenu, ali?

TARZAN: Tega niti Jane ne dovolim.

MIKE: John Clayton, lord Greystoke ...

TARZAN: Pha! Pa ti ... *Zaničljivo*. Mike? Michael? Kakšen pa je tvoj priimek?

MIKE: Hijena. Če bi se veliko umival, bi bil pa Higijena. Cccccccc ... *Se po hijensko zasmеji.*

TARZAN *ga šala ne gane*: A misliš, da te ime naredi človeka?

MIKE: A misliš, da te rojstvo? Nič drugačen nisi od opic. Kaj nameravaš s tem bičem?

TARZAN: Prišel sem te udomačiti.

Tišina. Gledata se. Mike za trenutek intenzivno razmišlja, kakor da se v njem preklaplajo različni nameni. Nato se odloči.

MIKE: Zakaj pa? Poglej, kako krotek sem. *Nekoliko norčavo dvigne šape.* Tvoje žene cucek.

TARZAN: Ja, si. Zdaj si ukročen, treba te bo pa še udomačiti.

MIKE: Kakšna je pa razlika?

TARZAN: Zdaj delaš po svoje.

MIKE: In potem?

TARZAN: Potem ne boš več.

MIKE: Torej, delal bom po tvoje?

TARZAN *zadovoljen, da razume*: Tako nekako.

MIKE: Hočeš reč, naj neham razmišljat?

TARZAN *grobo, rezko*: Nimaš kaj razmišljat! Cucek si!

MIKE: Nisi ti za enakost med vsemi živalmi?

TARZAN: Tudi otrokom je treba kdaj pokazat, kje je njihovo mesto.

MIKE: Da ne stečejo pod avto, kaj?

TARZAN: Točno.

MIKE: Ampak tukaj ni avtov.

TARZAN: Sem pa jaz. Gospodar džungle in kralj živali!

Se tolče po prsih in vpije.

MIKE: Ja, ti si gospodar džungle in kralj živali. Kaj hočeš, da naredim?

TARZAN: Preval.

MIKE *začudeno*: Preval?

TARZAN: Preval.

MIKE: Zakaj pa preval?

TARZAN: Da vidim, kako ubogaš.

MIKE: Veš, da znam igrat trobento? Ti kaj zaigram na trobento? Imam jo v brlogu pri mami ...

Tarzan počí z bičem.

TARZAN: Preval!

MIKE: Na stran ali naprej?

TARZAN: Kaj?

MIKE: Naprej znate vi ljudje, me hijene težko.

Tarzan ga useka z bičem. Mike zatuli od bolečine in se prime za ličnico.

MIKE: Misliš, da nisem vaje?

Tarzan nameri vanj pištolo.

TARZAN zaničljivo: Hijena.

MIKE: Je to tvoj izredni dar opažanja ali misliš metaforično?

Tarzan mu že hoče nekaj zabrusiti, a ga Mike preseneti.

MIKE: Pazi, pajek!

Tarzan skoči vstran in nehote sproži dva strela v prazno. Mike se reži kot nor. Tarzan, ki zmedeno spozna, da ga je Mike naplahtal, se jezno razkorači pred njim in nameri vanj.

TARZAN: Naslednji gre vate.

Mike se zasmee in se dvignjenih šap hitro pokori.

MIKE: Čakaj no, čakaj! Le mirno kri. Evo, že grem na tla. Valjal se bom, kolikor hočeš.

Evo, sem že doli ... Leže na pod. Se že valjam, že delam prevale ... Dela prevale. Mimogrede navrže. Levo oko ti trza.

Tarzan si potipa oko. Mike vstane in si otrese oblačila.

MIKE: No, povej mi zdaj, Tarzan, gospodar džungle – te je tole naredilo človeka ali žival?

TARZAN: A naj te z rokami zadavim, da boš že enkrat zaprl to mrhovinasto gofljo!

MIKE: Eh, kaj si boš mazal šape, saj sem udomačen. Tvoj ponižni cucek ...

TARZAN: A si prejle molil? *Prasne v smeh.* Zelo zavzeto si molil.

MIKE: Tudi ti bi lahko poskusil, ti ne bi škodilo. Meni je vera resnično pomagala, da sem postal boljša žival.

TARZAN: Ja, kako? Kaj ti pa je prej manjkalo?

MIKE: Nisem ločil dobrega od slabega.

TARZAN: A zdaj pa ločiš? No saj, glede na tvojo pasmo ti pristoji ta vera.

MIKE: Je to sarkazem?

TARZAN: Je – če sarkazem pomeni to, da tudi ti, tako kot oni, nisi več zadovoljen z ostanki.

MIKE *se nasmeji*: Odličen sarkazem! Vendar ... tudi ti si veren.

TARZAN *prasne v smeh*: Ja, vešda!

MIKE: Džungla je tvoja religija.

TARZAN: Joj, daj nehaj s temi neumnostmi! Leporečit si se naučil, ja, in se potrudil razumet ustroj človeškega sveta, samo ne veš pa prav, kaj bi s tem počel, kaj? A misliš, da se ti bojo s človeško samico na stežaj odprla vrata?

MIKE: Pojma nimaš, kaj jaz hočem.

TARZAN: Ne, nimam in me tudi en drek briga. Prišel sem po maščevanje, zdaj mi je pa žal. Komu naj se maščujem? Pajacu v prevelikih škornjih? Obuti psiček ...

MIKE: Bolj sva si podobna, kot si misliš.

TARZAN: Jaz nisem nikomur podoben.

MIKE: Pa bi rad bil.

Tišina. Tarzan spozna, kaj Mike misli.

TARZAN: Kar pojdi med ljudi, očaraj jih. Tebi bo uspelo, od tebe se to ne pričakuje.

MIKE: Ne želim bit enak.

TARZAN: Kaj pa?

MIKE: Boljši.

TARZAN: Velike, pogumne besede za pegasto hijeno. Saj si ta vrsta, kaj? Vidim, po tacah ...

MIKE: Sem.

TARZAN: In kaj še znaš?

MIKE: Recitirat velike pesnike, igrat trobento in bolje kuhat kot tvoja žena.

TARZAN *resno*: Ti si prikrit človek.

MIKE: Ti pa prikrita žival.

TARZAN: Je to kompliment?

MIKE: Hvala enako.

Gledata se. Tarzan se mu nehote nasmehne in Mike njemu nazaj.

TARZAN: Kaj si torej raje?

MIKE: Misliš – človek ali žival?

Tarzan samo skomigne, češ, naj se sam odloči. Mike za trenutek pomisli ...

MIKE: Veš, kako pravi Nietzsche?

TARZAN: Veš, da ne.

MIKE: Bil je nemški filozof, ki je postavil trditev, da je žival popolna zaradi svoje čistosti, nedolžnih čutov, človek pa je tudi kot čist komaj znosen ...

TARZAN: Torej si raje žival.

MIKE: Seveda.

TARZAN: Kam potem siliš?

MIKE: Zaslepilo me je.

TARZAN: Kaj pa? Vsa ta mesta in denar?

MIKE: Ni samo to, Tarzan. Velika vrsta ste. Vi znate izkoristiti vsako reč. Od petdeset tisoč vrst trav izbrskate ravno tisto, ki najbolj rodi, in to največja semena; nato se domislite kamna, ki jih bo trl, zanetite ogenj in izumite kruh. In potem pecivo, piškoti, marmelade, cel kup nadevov, cel kup oblik in cel kup receptov!

TARZAN: Delfini imajo baje večje možgane.

MIKE: Pa jih je tudi zaslepilo. Skoz obroče vam skačejo. Večji možgani so se prilagodili vam. Vi bi naredili vse, da bi zapeljali druge, najbolj pa sebe. Nisi rad kralj živali? Se ne tolčeš po prsih?

TARZAN: Džungla potrebuje svoje znake. Če bi bil strupen, bi bil zelen. Jane je rekla, da pišeš pesmi.

MIKE: A sta se pogovarjala o meni?

TARZAN: Povedala mi je, ja, da nisi navadna hijena.

MIKE: Kje pa si bil štiri dni, če smem vprašat?

TARZAN: Pogledat sem šel tisto zlato zgoraj ob reki.

MIKE: Zlato?! Kakšno zlato?

TARZAN: Hotel sem postaviti vodno elektrarno, da bi imela Jane elektriko, pa je preveč zapleteno.

MIKE: In kaj boš zdaj? Mislim, s tem zlatom pa to? Je velika vrednost?

TARZAN: Celo bogastvo. Šel sem ga nekaj zamenjat in dal napeljat elektriko, zato sem potreboval štiri dni. Hotel sem jo presenetiti. Pa sta vidva mene.

MIKE: Se opravičujem.

TARZAN: No, to sem ti v bistvu prišel povedat: če te še samo enkrat zalotim v bližini najine kočice ali pa od koga zvem, da si bil tam – in dobro veš, da ima džungla

nevidne oči in ušesa –, te pokončam kot zadnje ščene, pa res ne bo važno, ali z nožem, revolverjem ali z golimi rokami.

Tišina.

MIKE: Resno misliš.

TARZAN: Vešda.

MIKE: Se nisva zblížala?

TARZAN: Zapomni si to.

MIKE: Udomačil si me.

TARZAN: Tebe ni mogoče.

Tema

2. prizor

Mike

Goli oder.

Mike tuli v nebo.

Nato vzame trobento in zaigra.

3. prizor

Jane, Tarzan

Slamnata kočica na meji med savano in džunglo.

Kočica je opremljena čisto po človeško, z vsemi potrebnimi aparaturami in komfortom.

Okna so zastekljena. Na eno od sten je pritrjen nosorogov rog.

Nekdo potrka.

TARZAN: Jane ... zdravo.

JANE: O, Tarzan?! Ti?

Tarzan obstoji na vratih.

TARZAN: Ja ... jaz. Prišel sem – tako, malo ... na obisk.

Nekoliko jima je nerodno.

JANE: Lepo od tebe. Vstopi. Ravno kuham. Kako je s Čito?

TARZAN: V bolnici je.

JANE: V bolnici? Pravi?

TARZAN: Ja.

JANE: Hm.

TARZAN: Je kaj narobe?

JANE: Ne, nič. Opica je.

TARZAN: Moja najboljša prijateljica je.

JANE: Kako dolgo sem si želela, da bi bila to jaz.

Spet tišina.

JANE: Kje zdaj živiš?

TARZAN: Kjer pač pride.

JANE: Torej nisi šel za svojimi?

TARZAN: Za »svojimi«? A me spet zafrkavaš?

JANE: Ne, oprosti. Resno sem mislila.

TARZAN: Ne, nisem.

JANE: Kaj te pa tu drži?

TARZAN: Gospodar džungle sem. A–a–a–aaaaa!

Se tolče po prsih in vpije. A z veliko manj žara.

JANE *trpko*: Ja, si.

TARZAN: Imam odgovornosti.

JANE: Ne, resno ... *Ga iskreno pogleda.* Si ostal zaradi mene?

TARZAN *odmakne pogled in nekako trmasto pove*: Ne. Neke zelo važne zadeve urejam.

Pomenljivo. Zelo važne.

JANE: Aha. A boš pomfri?

TARZAN: Ne, hvala, sem že papajo.

Tišina. Jane si daje opravka pri kuhinjskem pultu. Tarzan se razgleduje.

TARZAN: Lepo si uredila.

JANE: Mike mi je pomagal.

TARZAN: Mike je dober, a ne?

JANE: Zelo.

TARZAN: Vse, česar ti jaz nisem ...

JANE *ga prekine*: Tarzan, prosim. Ne tja. Pusti ...

TARZAN: Pa si srečna?

Jane pogleda proč in obstoji, odsotno ponovi.

JANE: Srečna? HBO imam!

TARZAN: Kaj je to?

JANE: Tisti program s komedijami.

TARZAN: Aja – televizija.

JANE: Saj veš, kako rada imam komedije.

TARZAN: A ne več teatra?

JANE: Tudi, ja. Samo tukaj ga ni, a ne. Bova v New Yorku hodila na Broadway, sva se
zmenila.

TARZAN: V New Yorku?

JANE: Ja. Z Michaelom greva nazaj.

TARZAN: Nazaj?

JANE: Med ljudi. V New York.

Tarzana novica precej prizadene, a se trudi, da ne bi pokazal.

TARZAN: A ne k tvojim v London?

JANE: Ne. Za tja je mogoče je še prehitro.

Tarzan zahlipa.

JANE: Joj, oprost!

TARZAN *se takoj vzame k sebi*: Saj ni nič. Samo nekaj mi je padlo v oko.

JANE: Izvoli.

Mu ponudi rolo papirnatih brisač, a on ne ve, kaj bi pravzaprav s tem.

JANE: Tako moraš. *Mu odtrga eno in mu jo da.*

TARZAN: Aha, brihtno. *Si obriše solzne oči in izpuha nos. Vzame se k sebi.* V bistvu
sem ti prišel nekaj pokazat. *Odpre paket in iz njega vzame revijo.*

JANE: Kaj pa?

TARZAN: Poglej. *Jo odpre in položi na mizo.*

JANE: Kaj?

TARZAN: Poglej.

JANE: Lepo od tebe, da si mi jo prinesel, ampak ni mi zdaj za revije.

TARZAN: Poglej, kaj piše in čigava slika je notri.

JANE *vendarle z zanimanjem*: Čigava?

TARZAN: Poglej.

JANE *začudeno zine*: Mike ...

TARZAN: Ja, kdo pa drug. Tvoj čudoviti Mike. Preberi, kaj piše.

JANE *začne brati*: Hijena spregovorila. *Odrine revijo*. Tega ne bom brala.

TARZAN: Z ljudmi se družì.

JANE: V nasprotju s tabo.

Tišina. Jane je žal, da je bila nesramna.

JANE: Zakaj si mi to prinesel? A ga zalezuješ?

TARZAN: Povprašal sem o njem. Hijene po zgradbi možganov ne zaostajajo veliko za primati. Podobno kot mi živijo v velikih plemenskih skupnostih in nekoč so celo živele na drevju.

JANE: Lepo si se naučil.

TARZAN: Bil sem pri njegovih v brlogu.

JANE: Zakaj to počneš?

TARZAN: Je to kaj slabega, če me skrbi zate? *Premolk*. Pri njih je samica domi... domi...

JANE *mu pomaga*: Dominantna.

TARZAN: Ima celo psevdopenis.

JANE: Lahko ji samo čestitam.

TARZAN: Si se že navadila, da tukaj smrdi po pasji scalini?

Jane za hip pomolči, nato ...

JANE: Zamerim ti, da si od njega zahteval, da mi ne sme blizu.

TARZAN: Označuje teritorij.

JANE: Sicer sem se pa že odločila.

TARZAN: Kaj to?

JANE: Vložila bom zahtevo za ločitev.

TARZAN: Jane?! *To ga zelo razburi*. Zakaj? Jane, zakaj? Saj še lahko urediva, saj se lahko pomeniva!

JANE: Noseča sem.

TARZAN *se razveseli*: Kaj?! Noseča?! Noseča?! Jupiiii! *Zapleše od veselja*. Mama, Čita – noseča je! Očka bom, očka! Končno! A–a–a–aaaa! *Se tolče po prsih in vpije*.

JANE *komaj slišno*: Z Mikom.

TARZAN *ga sesuje*: Kaj ...

JANE *ponovi, kot da še sama ne more verjeti*: Z Mikom, ja.

Tarzan jo zaprepadeno gleda ...

TARZAN: Saj je ... Saj je ... druga vrsta ...

Tema

4. dejanje

1. prizor

Tarzan, Mike

Bazen.

Okoli bazena ležalniki in senčniki. Tu in tam kakšna mizica, na njih tropsko sadje in eksotični koktajli. Vse diši po brezskrbnem bogataškem življenju. Od nekod se sliši razigran smeh mladenk in moderna razpoložljiva glasba.

Mike leži v kopalkah na ležalniku in srka koktajl.

Pride Tarzan, zelo elegantno oblečen; sicer se mu vidi, da se tako ne počuti najbolje, vendar se trudi nositi suvereno.

TARZAN *se postavi tik ob Mika: Zdravo, Mike.*

MIKE *privzdigne sončna očala, presenečeno: Opa! Tarzan? Se dvigne. Ti ... stari? Ej*

... Je še bolj presenečen. Ne morem verjet! Izvrstno si videt! Pravi lord.

TARZAN: Nekaj bi se rad pogovoril s tabo. Saj si boš vzela minuto?

MIKE: Vešda, za starega prijatelja vedno. Kako je z Jane?

TARZAN: A ne veš ti bolje?

MIKE: Kaj vem – ona se vedno nekaj odloča.

TARZAN: A ti se ne?

MIKE: Jaz sem se že zdavnaj.

TARZAN: Vidim, ja.

MIKE: Ja, kaj se hoče ... *Vstane, pogleda naokoli in skomigne. To je moj klub, veš.*

Malo smo vložili – jaz pa moji tihi partnerji. Zadaj so še igrišča za golf, tenis, koncertni oder ... Če imaš čas, ti razkažem.

TARZAN: Ne bo treba, kratek bom.

MIKE: No, potem pa izvoli. Pa sprosti se no malo, saj tu ni pajkov! Ccccccccc ...

Izpusti svoj hijenski smeh. Vidiš, to me je vedno motilo pri tebi – nobenega smisla za humor. Ali si pa hudičevo smešen, samo meni ne potegne. Ga pogleda – od nog do glave. Ja, saj si, ja – hudičevo smešen. Ccccccccc ... Izpusti svoj hijenski smeh.

TARZAN *mu že preseda: A lahko povem?*

MIKE: Ja, ti kar izvoli. Izkašljaj. *Se spet spomni in ni mu jasno. Vendar, šment ...*

kako si prišel noter? To je samo za skrbno izbrane.

TARZAN: Česa se bojiš?

MIKE: Ljudi, menda, ne živali. Si prišel po travi? A ni mehka? Vodo v bazenu lahko piješ. Seveda, če bi zaupal mojim gostjam. *Zarotniško zaupljivo*. Ene so prave packe, veš. Še bolj kot Čita.

TARZAN: Njo pusti pri miru.

MIKE: Kako je? Se ji je imunski sistem kaj popravil?

TARZAN: Boš nehal čvekat in me poslušal?

MIKE *narejeno kujavo*: Vsaj malo bi mi privoščil. *Norčavo*. Iz navadne savanske hijene sem se povzpел ...

TARZAN *vskoči*: A so tvoji s tabo?

MIKE: Kateri »moji«? Moja stroga mamica in drugi? V savani so – oni tega ne bi razumeli. Kaj pa je to tebi naenkrat mar, saj si tudi ti svoje zapustil. Zavaljo Jenny. *Norčavo izgovori njeno ime in glasno posrka preostanek koktajla iz kozarca*. Mater, alkohol je super stvar! Tako sprosti človeka.

TARZAN: Pha!

MIKE *gobec se mu razleze v nasmeh*: Nalašč sem rekel človeka – sem vedel, da ti bo všeč.

TARZAN: In te ženske?

MIKE: Te stevardese? Pristale so. *Skomigne*. Nekje morajo spat, menda ne bojo na letalu?

DEKLIŠKI GLAS IZ OZADJA: Mikey! Mikey! Prideš?

MIKE *nežno odgovori*: Pridem, ja – pridem!

DEKLIŠKI GLAS IZ OZADJA: Pridi! Vanessa je našla sedlo! Jupijajeeee!!

MIKE: Ja, miška, fino, kar začnita, takoj bom!

DEKLIŠKI GLAS IZ OZADJA *kujavo*: Michelangelo, no!

MIKE: Takoj pridem! *Pogleda Tarzana*. No, saj razumeš, moram tja. *Si nadene kopalni plašč*. Torej, malo pohitiva – kaj počneš tukaj?

TARZAN: Po svoje zlato sem prišel.

MIKE: Zlato? O čem midva bevska?

TARZAN: O zlatu. Gori ob reki. Le ti si tega zmožen.

MIKE: Ne vem, o čem govoriš.

TARZAN: Ne delaj se neumnega. Nekdo je vse prekopal. Vse ste odnesli!

MIKE: Kdo?

TARZAN: Ti ali tvoji tihi lopovi!

MIKE: O, to je pa pomota, dragec!

TARZAN: Pomota?! A pomota?! Od kod pa ti vse to?! *Z rokami zaobjame vso okolico.*

MIKE: Si že slišal za delnice? Sklade? Bančništvo? So še bolj razvite živali od naju, Tarzan. Prodajanje megle za obresti. Narediš se, da imaš, in to posodiš. Ccccccccc ... *Izpusti svoj čudni hijenski smeh.* Lepota, čista lepota, moj Tarzi, in poosebljena preprostost. To je džez! Brezmadežno spočetje!

TARZAN: A si še veren?

MIKE: Oh, zdaj še bolj. Samo pesmi več ne pišem. No, razen za kakšne res znane pevce. Ccccccccc ... *Izpusti svoj čudni hijenski smeh.*

TARZAN: Toliko, da boš vedel – vse tvoje sem spravil v živalski vrt!

MIKE *spakljivo*: Ne, no, Tarzan? Ti ja nisi takšen. Človek, ne me razočarat.

TARZAN: Pa sem.

MIKE: Tarzan, daj no! Kako si mogel? Ti si moj vzor. Rad bi bil takšen kot ti – načelen. Načelen! Poznaš ta pridevnik, Tarzan?

TARZAN: Blebetaš.

MIKE: Ne, Tarzan, ne blebetam. Ti si res načelen. Stojiš za tem, kar si, in garaš za to: Gospodar džungle! Kralj živali! Stari moj, kdo je lahko dandanes kralj živali, kralj divjih, neukročenih, neudomačenih živali?! Koga pa ti modeli lahko ubogajo? Dreserje? Ampak tisto je v ujetništvu, kaj jim druga preostane. Ti pa jih obvladaš takšne, kot so, in ti zaupajo in te spoštujejo. Lord Greystoke, tebi divji tiger liže roko. Veš, kaj to pomeni? Saj to sem se hotel pogovoriti s tabo ... *Ga objame okoli ramen.* Glej, Tarzi – saj ti lahko rečem Tarzi, kaj?

TARZAN *mu zbije taco s svojih ramen in ga opomni*: Pazi!

MIKE: Lord Greystoke?

TARZAN: Daj mi mir.

MIKE: No, potem pa: Tarzan. No, Tarzan, če bi jih ti, te tvoje podložnike, malo prepričal, da nam ne bi bilo treba posredovat, naj se oni vsi tako lepo prostovoljno preselijo v višje lege, v tisti gorski del, saj veš, tja, kjer so že opice, pa še višje,

veš, mi bi jim tam pripravili en tak majhen rezervat – super bi se imeli! Mir, narava, tišina, svež zrak ... Nihče jih ne bi motil. Še ogradili bi jih, da bi ja bili varni. Tu bi se pa šli kaj večjega. Saj vidiš, kako je pristajalna steza zdaj nevarno ozka. Zaradi Jane, no, da ne bo v nevarnosti, ko te bo prišla kdaj obiskat iz New Yorka.

TARZAN: Nakladaš!

MIKE: Ne, no, res ne. Prisezem! *Dvigne taco v prisego.* Družim se z nezanemarljivo pomembnimi ljudmi, predvsem svinjsko bogatimi. Uspelo mi jih je prepričati, da tebe tukaj vsi ubogajo. Ti si ... *Se potolče po prsih in narejeno zakašlja.* Meni to ne gre. Saj veš ... šef si tukaj, faca!

TARZAN: Kaj pa tvoja družina?

MIKE: Saj sem ti hvaležen. Kako bi pa zgledalo, če bi jih sam strpal v kletke!

TARZAN: Mike, ti si bolan. Kje je moje zlato?

MIKE: Tega zlata jaz nimam.

TARZAN: Lažeš!

MIKE: Nimam – ni-mam! Pa niti ne potrebujem. Imam ...

TARZAN: Vem, ja – tihe partnerje.

MIKE: Glej, ne bom ti razlagal – tukaj zadaj so vlade, geostrateški interesi, surovine, orožarski lobiji ... Tarzan, njih ne zanima trop človekolikih opic in krdelo hijen, ekvilibrij, biotop in podobna navlaka. Važno je, da pride cesta do sem, da bo šel drek v tla in da bo zabava! To je vse. Nazaj domov pa bojo vozili dobrote – plin, nafto, rudo, les, papico ...

TARZAN: Ti si res bolan!

MIKE: Ne, nisem jaz bolan, bolni ste vi, če je že kdo – ljudska sorta! Žival se naje, človek pa nagrabi. In tega mu ni nikoli dovolj. Tako pač je. Vaši načrti, moja izvedba. Če sem čisto iskren, mene osebno zanima samo zabava.

TARZAN: Tega ne bom dovolil!

MIKE *vzdihne*: Glej, kolega, imel si svojo naslovnico, a ljudje to hitro pozabijo. Pridejo novi divjaki, novi najdenčki, nove atrakcije – nesreče, katastrofe, krizna območja, srditi spopadi, upori, poboji ... Ljudje vse to berejo in stres se jim večja. Zato smo tu mi z bazeni in golf klubi, da jim ga ublažimo. Ti ni vroče tako zapetemu?

TARZAN: Delal si se psa, da si preživel, in potem ti je to pretvarjanje prišlo v kri; videl si, da si dober v oponašanju, in prebil si se na sam vrh prehranjevalne verige.

Ničesar si nisi sam izmislil.

MIKE: Saj si nihče ni.

TARZAN: Tebi pristoji ena sama veriga ...

Tarzan izvleče iz žepa povodec za psa.

MIKE: Kaj pa počneš?

TARZAN: To, kar bi že zdavnaj moral. *Zaničljivo.* Cucek.

Mike ga pogleda in razume. Nasmeji se.

MIKE: Tarzan. Me veseli, da si prišel ...

Tema

2. prizor

Jane, Tarzan

*Slamnata koč na meji med savano in džunglo.
Jane ležerno gleda televizijo. Se ji že kar pozna, da je noseča. Ko se od zunaj zasliši hrup, v strahu šine kvišku. Odprejo se vrata in noter se opoteče Tarzan v samih spodnjicah, ves krvav in lisast po hrbtu.*

JANE: Tarzan ... *Skoči k njemu in ga prestreže.* Tarzan ... *Mu pomaga na stol.* Kaj se ti je zgodilo?

TARZAN *zastoka*: Prebičal me je.

JANE: Kdo?

TARZAN: Tvoja hijena.

JANE: Ne?

TARZAN: Hotel je, da naredim preval.

JANE: Kaj si mu pa naredil?

TARZAN: Na povodec sem ga hotel.

JANE *ogorčeno*: Tarzan!

TARZAN: Zlato mi je ukradel!

JANE: Pa kaj se kar naprej nekaj dajeta?

TARZAN: Ti sploh veš, kaj počne?

JANE: Hvala bogu, da si pobegnil.

TARZAN: Nič nisem pobegnil ... *Skloni glavo.*

JANE: Kaj pa?

TARZAN: Prosil sem.

JANE: Prosil?

TARZAN: Prosil za življenje, Jane. *Se junaško dvigne.* Ampak vedel sem, zakaj prosim! Vem, zakaj sem se ponižal in mu lizal tace! Uprli se bomo!

JANE: Tace si mu lizal?

TARZAN: Ne samo to, Jane.

JANE: Kaj še, Tarzan?

Tarzan si gre v muki z roko preko čela in oči. Jane čaka.

TARZAN: Vzel si me je.

JANE Kaj?!

Tarzan molči, Jane pa bridko zajoče.

TARZAN: Silo mi je storil. *Tiše.* Varnostniki so me držali, on pa ...

JANE *besno zavpije:* Ta žival!

TARZAN: Ni žival, Jane. Žival se pari smotrno.

JANE: Resnično dober si postal v pridevnikih.

TARZAN: Brat sem se naučil.

JANE *prijetno presenečena:* Tarzan, to je pa lepo!

TARZAN: Čim več moram vedet o ljudeh.

JANE: Si se končno odločil?

TARZAN: Nikoli se nisem imel kaj odločit. Brat sem se naučil zato, da se čim več naučim o tej bolezni.

JANE: Bolezni?

TARZAN: Človeštvo je rak.

JANE: Pa saj imamo tudi lepe stvari.

TARZAN: Tega je tako premalo, tako prekleto premalo. *Znova skloni glavo.*

JANE: Jočeš?

TARZAN: Jočem od sreče, Jane.

JANE: Kako od sreče?

TARZAN: Živali so me rešile.

JANE: Hvala bogu. *Sede, še vedno ne more verjeti.* Vendar ... *Pogleda Tarzana.*

kako je mogel? Saj to ni on, ne poznam ga takšnega ...

TARZAN: Seveda je! Pa še kako! Končno mu je uspelo!

JANE: Kaj, Tarzan?

TARZAN: Postal je človek.

Tema

3. prizor

Jane, Mike in Tarzan

Na provizorični letališki stezi, izsekani skozi džunglo.

Jane in Mike s kovčki stojita pred manjšim letalom na propelerski pogon. Ona je v obleki, v kateri je prišla.

MIKE: A boš res verjela vsemu, kar ti je naložil? Zavida mi! Pridi zdaj, letalo čaka.

Mudi se. Dvigne kovček in hoče prijeti Jane za roko, ona jo umakne.

JANE: Ne, Mike. Ne grem.

MIKE: Pa kaj ti je naenkrat?

JANE: A se nisi ničesar naučil od stevardes?

MIKE: Joj, Jane, a lahko nehava s tem? Kakšne stevardese neki!

JANE: Moj oče je poslovnež, Mike, zveze ima, si pozabil?

MIKE: Joj, Jane ... *Zavije z očmi.*

JANE: Ti si mi prinesel prenosni telefon.

Mike zagodrnja. Nato se zresni in jo pogleda.

MIKE: Hočeš resnico, Jane?

JANE: Ja.

MIKE: Ljubim te, Jane.

JANE: Resnico, Mike!

MIKE: Prav. Vendar upoštevaj, da sem žival – hijena.

JANE *se ponorčuje*: Oh, kako prikladno.

MIKE: Tega pragozda kmalu ne bo več. Buldožerji bojo vse zravnali z zemljo. Vse skupaj bo kmalu le še ena pustolovska zgodba.

JANE: In kaj bo z živalmi?

MIKE: Kaj vem, kaj bo z njimi. Pobili jih bojo ali pa zaprli. Tukaj bo mesto. Samo psi in mačke.

JANE: In tisti, ki se delajo pse.

MIKE: Glej, Jane ...

Jo hoče nežno prijeti za roko in ji razložiti, a se ona odmakne.

MIKE: To so naravna pota zgodovine. Šibkejši podleže.

JANE: A je to tvoje svetovljanstvo?

MIKE: To je moja moč.

JANE: Moč? *Stopi korak stran od njega in ne more verjeti, kaj sliši.* Moč? A si kakšen preklet politik ali kaj?

MIKE: Hijena sem. Hijena, ki se je od ostankarstva povzpela na vrh prehranjevalne verige.

JANE: Na verigo bi te bilo treba.

MIKE: Ja, sem že slišal. Ampak če je že kakšna veriga, smo vsi na njej.

JANE: Ne, moj Tarzan ni.

MIKE: Tvoj?

JANE: Bil je moj, dokler nisi prišel ti.

MIKE: Je sploh lahko kdo od koga? Ni to najmočnejša veriga?

JANE: Najbrž potem dobro služi namenu, kaj, retorik?

Mike jo gleda.

MIKE: Zdaj to ni več pomembno. Tega mehanizma nihče več ne ustavi. Ali se pridružiš ali pa te izbrišejo.

JANE: Kolikokrat sem to že slišala. Zato sem tu.

MIKE *ne razume*: Kako?

JANE: Zato sem tu. Zdaj vem.

MIKE: Zakaj?

JANE: Človek vedno izbere položaj, v katerem je največ ugodnosti. Dokler sem še bila Tarzanova ljuba samička, mi ni bilo mar za toplo vodo, televizijo in dvigalo namesto lijan. Moja ugodnost je bila ne potrebovat vseh teh ugodnosti.

MIKE: O čem ti to?

JANE *ga pogleda, sarkastično*: Si bister, kaj?

MIKE: Jane, no.

JANE: Bister za svoj cilj. Rad bi bil kralj živali. Gospodar vse te džungle.

MIKE: Imam določene cilje. In če bi ti jih povedal ...

JANE: Kaj bi bilo potem? Dol bi padla od občudovanja? Itak si ves čudežen.

MIKE *vzdihne*: Morava proč.

JANE: Rad bi bil kralj živali, na svoj podli, preračunljivi način. Ne kralj živali – kralj ljudi!

MIKE: Jaz vas nikoli nisem ločeval od nas.

JANE: Kaj so ti obljubili?

MIKE: A je važno, kaj so mi obljubili? Stvari morajo gladko teč.

JANE: In kaj naj kremplji, čekani in okli proti buldožerjem?

MIKE: Nič, Jane, nič. Saj o tem ti govorim! Nimamo šans!

JANE *prezirljivo*: Vse življenje boš hijena.

MIKE *ji vrne*: In ti ženska.

Jane ta izjava nekoliko osupne.

JANE: Zakaj?

MIKE: A niste hijene? Vedno čakate na ostanke, se vedno znova podrejate in ste vesele vsake kosti. Tvoj Tarzan nabija pavijane v njihovo rdečo rit – ti pa tu idealiziraš in se sama sebi zdiš boljša od vseh. Ljubosumna si pa na eno navadno opico, ki umira od aidsa. Prosim te, sredi kočice na robu savane in džungle živiš. Koga oponašaš, kaj si?

JANE: Čestitam.

MIKE: Za kaj?

JANE: Dobrodošel.

MIKE: Nehaj, no.

JANE: Dobrodošel med nami, med človeško sorto. Pa mi je Tarzan rekel ... Ampak najbrž sem se morala sama prepričati. Dobrodošel, dragi hijenec, med vsem tem, čemur sem mislila, da sem ubežala. No, saj nisem niti vedela, da bežim.

MIKE: Imaš pač izrazito razvit socialni čut. Zdaj pa greva.

Jo hoče prijete za roko in odpeljati.

JANE: Ne. *Umakne roko.*

MIKE: Jane, daj no ...

JANE: Tu ostanem.

MIKE: Si nora!? Vse bojo zravnali z zemljo.

JANE *trmasto*: Tu ostanem.

MIKE: Tega otroka ne pustim tu. *Pokaže na njen napeti trebuh.*

JANE: A misliš, da bo otrok?

MIKE: Upanje je.

JANE: Upanje! *Se iz srca nasmeji.* Upanje?! Kakšno upanje neki?

MIKE: Upanje, da se bo mogoče enkrat rodil nekdo, ki ga ne bojo ločevali po tem, ali je žival ali človek. Nekdo, ki bo združil svet in ga pognal v pravo smer.

JANE: Si prepričan, da nisi politik?

MIKE: Jane, poskrbet morava, da se to, kar se danes dogaja, ne bo nikoli več. Danes izgubljam bitko, da bi dobili vojno.

JANE: A misliš tega spačka? *Pokaže na svoj trebuh.*

MIKE: Ne bo spaček.

JANE: Kaj pa ti veš?

MIKE: Narejen je iz ljubezni.

JANE: Narejen je iz spermija hijene in jajčeca človekinje. Po sejmih ga bojo kazali. *Se ponorčuje in po cirkusantsko napove.* Dame in gospodje, samo za vas: kosmata deklica s penisom!

MIKE: Zakaj ga pa potem nosiš?

Jane molči.

MIKE: Vidiš, zaradi upanja.

JANE: Moje upanje ni tvoje upanje. Tvoje upanje je moč, si pozabil – ne ljubezen.

MIKE: Vendar te ljubim.

JANE: Ne. Ljubiš to, kar bi lahko bil z menoj.

MIKE: A ne ljubi vsak tega?

JANE: Mogoče. Ampak tisto, kar bi z nekom lahko bil, mora bit lepo, ne pa preračunljivo in povzpetniško.

MIKE: Razumi vendar – sem preračunljiv, ja, in povzpetniški, vendar sem takšen za naju, za nas tri.

JANE: Ah, nehaj, HIJENA! Enega svojega plena nisi ubil.

MIKE: Pa sem.

JANE: Tarzana?

MIKE *se nasmehne*: Ne. Čarkana.

JANE: S čeljustmi?

MIKE: Ne.

JANE: Z nožem?

MIKE: Ne.

JANE: Z revolverjem?

MIKE: Pokončali so ga ljudje. Nekdo hodi zdaj po njem.

JANE: A, že razumem. Vendarle ne sam.

MIKE: Ni si mi treba osebno mazat rok – ubija prava beseda.

JANE: Ti si dosti preveč filmov gledal.

MIKE: A zdaj končno greva?

JANE: Nikamor ne grem. Tu ga bom počakala.

MIKE: Saj ga ne bo nazaj.

JANE: Ne poznaš ti mojega Tarzana.

MIKE: Tam ga čakajo vojaki.

JANE: O, bog! *Se v grozi prime za usta.*

MIKE: Zato ti pa pravim, spraviva se ...

Jane se za trenutek zamisli. Nato se zdrami iz razmišljanja, kakor da se je nečesa spomnila.

JANE: Počakaj. Samo nekaj vzamem.

Se skloni, položi kovček na tla in vzame nekaj iz njega. Vstane, v roki drži revolver. Uperi ga v Mika.

MIKE *presenečeno*: Jane?

JANE: Zbogom, Mike ...

MIKE: Neeee!

Skoči proti njej, da bi se ubranil, a ga strel v prsi ustavi. Pade na tla in se zvije v bolečini. Jane hladno stopi nadenj in uperi vanj orožje.

JANE: Sem ti kdaj pravila o lovu. Nisem? Najbrž sem Tarzanu. Imeli smo trop psov.

Saj veš, za pogon. In ko se je kateri poškodoval, si zlomil nogo ali kaj podobnega, smo ga ustrelili, da ni trpel.

MIKE *hropeče*: Jane ... *Iz ust se mu pocedi kri.*

JANE: Trpiš, dragi Mike, in tvoja poškodba je večna.

MIKE: Jane ... prosim ...

JANE: In veš, kaj je bilo tako očarljivo pri teh psih? Sčasoma so nas pogruntali in se tudi poškodovani delali zdrave. A ni to očarljivo? A ni to prikupno?

Jane se nasmeji. Mike jo samo še gleda, nekako sprijaznjeno, a kljub temu z grozo pred svojim koncem.

JANE: Kdo bi kaj takega pričakoval od živali. Ampak to ni zdravo, a ne? Samo trpljenje podaljšaš. Zaradi takih stvari sem šla. Pa je povsod isto. Trpiš, Mike?

Mike stežka, a vendar z vso močjo odkima. Izbljuva kri.

MIKE: Nič mi ni ...

JANE: Zdrav ko dren, kaj? Krasno ti gre! *Se nasmehne in počepne k njemu, nato norčavo ... Ubogi kuža ... Ga poboža po glavi, on takoj čavsne po njeni roki, a se mu Jane izmakne. Ja ... Se dvigne. ... mi ljudje znamo mučit.*

MIKE *zahrope*: Jane ...

JANE: Pomoli k svojemu hijenskemu bogu. Zgoraj ti bo igral džez in te futral z ostanki človeškosti.

Pride Tarzan. Spet je v svoji značilni opravi. Gre naravnost k ležečemu in poklekne ob njem.

TARZAN: Kaj vidiš, Mike?

MIKE *mukoma*: Tarzan ...

TARZAN: Te je zaslepilo?

MIKE: Tar-zan ... cccccccccccccccccc ... *Se skuša nasmejati.*

TARZAN: Je to prava luč? »Tista« luč? Kdo ti sveti? Tisti, h kateremu si molil – tihi partner iz nebes?

MIKE: Ne pusti, da me pojejo ... *Izpljune kri in zakašlja.*

TARZAN *počaka, da Mike neha kašljati*: A misliš, da mi je mar?

MIKE: Čuvaj mi sina ... upanje... *Glava mu klone in Mike izdihne.*

Tarzan pogleda Jane.

TARZAN: Kako ve, da bo sin?

JANE *se prižme k njemu*: Saj je vseeno. Greva nazaj na drevo. Greva čimprej ... *Se spomni. Oh, ne – saj ne moreva – buldožerji!*

TARZAN: Ne skrbi, nobenih buldožerjev ne bo.

JANE: Kako ne?

TARZAN: Kupil sem džunglo, Jane.

JANE *prijetno presenečena*: O, Tarzan?! Kako ti je pa to uspelo?

TARZAN: Višje gori je še več zlata. Pasavci so mi pokazali. In skupaj smo ga izkopali, jaz, Čita, mama in vsi.

JANE: A je Čiti bolje?

TARZAN: Nikoli ji ne bo bolje. A zdaj bomo postavili ograjo in napeljali bodečo žico na elektriko.

JANE: To bo taborišče!

TARZAN: Jane ... *Jo pogleda in ona njega.* To bo božje kraljestvo ... to bo raj. Poglej. *Ji pokaže sadiko.*

JANE: Kaj imaš to?

TARZAN: Sadiko, Jane.

JANE: Kakšno?

TARZAN: Sadovnjak bom zasadil. Imela boš jabolka, kolikor hočeš.

JANE: Kje? Tu v džungli? *Se zasmеji.* Saj bojo vse pojedli.

TARZAN: Naj, Jane! Naj vsi jedo jabolka!

JANE *vzhičeno:* *Alis grave nil.*

TARZAN: Kaj?

JANE: To je latinsko.

TARZAN: In kaj pomeni?

JANE: Nič ni težko za tiste, ki imajo krila.

Sredi čudovitega sončnega zahoda se strastno poljubita.

Srečen konec